

LES DIÒCESIS CATALANES ACULLEN MÉS DE 30.000 PELEGRINS D'ARREU DEL MÓN

Pentecosta juvenil camí de la JMJ

Agustí Codinach

En ple mes d'agost, quan finalment la calor ha fet acte de presència, Catalunya ha estat testimoni del pas pels seus territoris d'un allau joiós de pelegrins, més de 30.000, camí de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011. Han deixat darrere seu imatges per a l'esperança, com ara la que va oferir el Fòrum de les Cultures de Barcelona el 13 d'agost passat, quan va congregar prop de 40.000 persones en una de les eucaristies més multitudinàries i festives que es recorden. Al costat del mar de Barcelona, tan estimat pels seus turistes, una onada gegantina de joves pelegrins procedents de tots els racons del planeta cantava i ballava sense complexos la seva fe. Va ser l'acte central dels Dies d'Acollida a les Diòcesis Catalanes, etapa prèvia a la gran festa de la fe que tots aquests joves es troben ja vivint a Madrid del 16 al 21 d'agost. P 3-7

EN EL PROPER NÚMERO DE «CATALUNYA CRISTIANA» OFERIREM UN AMPLI REPORTATGE SOBRE LA JMJ 2011

La Sagrada Família, icona de l'acollida a Barcelona

La basílica de la Sagrada Família va ser, sense dubtes, el lloc més visitat pels joves d'arreu del món que van fer escala a Catalunya camí de la JMJ. El temple gaudinià va obrir gratuïtament les seves portes als pelegrins perquè poguessin rebre la gran catequesi visual prevista pel seu autor. L'impacte que provocava quan els joves travessaven la seva porta principal era indescriptible. Mirada cap amunt i exclamacions sonores: «¡Oh! ¡Quina bellesa!». La Sagrada Família va acollir també durant aquests dies diverses eucaristies, segons grups lingüístics, dues de les quals van ser presidides solemnement pel cardenal Lluís Martínez Sistach. P 5

Agustí Codinach

Catalunya es mobilitza amb els joves pelegrins

Les deu diòcesis amb seu a Catalunya, cadascuna en la mesura de les seves possibilitats, es van mobilitzar de l'11 al 15 d'agost per acollir els més de 30.000 joves que anaven cap a Madrid. Van ser dies intensos de convivència i intercanvi fraterno, d'enriquiment religiós i humà, així com de celebracions litúrgiques i propostes culturals. Cada diòcesi va oferir el millor d'ella mateixa, al mateix temps que rebia dels pelegrins un fort impuls i revitalització de la seva pròpia pastoral juvenil. P 15-21

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

- II Curiositats caputxines amb fra Valentí Serra
- IV Ruta espiritual per Andorra (II)
- VIII Representació de «La Cerimònia de la Llum»

Editorial

Jornada Mundial de la Joventut (i 2)

No som els últims cristians

Les prestigioses revistes *La Vie* i *Le Monde diplomatique* han publicat un atlas de les religions amb 200 mapes i moltes dades d'interès. El periodista Henri Tincq, especialista en religions, hi afirma que «contràriament a moltes idees preconcebudes, el cristianisme no es precipita cap a la desaparició». «El cristianisme», diu, serà cada vegada més negre o mestís africà, brasiler, mexicà, filipí, coreà, indi o, potser, xinès». L'autor arriba a vaticinar que «cap al 2050 el cristianisme serà la religió majoritària», i diu que «ha arribat l'hora del "tercer cristianisme", dominat per la pluralitat de colors i cultures». Entre els trets característics d'aquesta vivència futura de la fe cristiana assenyala «la devoció popular, l'èmfasi en els carismes, un cristianisme de conversió (...) i xarxes d'ajuda mútua que estimulin, eduquin, tinguin cura i impulsin els seus fidels».

Certament serà un nou model de cristianisme. Com afirma Jean Pierre Denis, periodista i director de redacció de *La Vie*, «la geografia religiosa serà cada vegada més de xarxa i no de blocs».

La JMJ en tota la seva riquesa i pluralitat, amb el seu entusiasme i generositat, ha estat ja des de la seva preparació un bell exemple d'aquest nou cristianisme en xarxa. Els joves cristians d'arreu del món tenen una manera diferent de comunicar-se i les noves xarxes socials arriben a configurar fins i tot una altra manera de pensar, d'interioritzar la fe i de celebrar-la. Com escrivia Benet

XVI en el seu missatge amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, «desitjo convidar tots els cristians a unir-se amb confiança i creativitat responsable a la xarxa de relacions que l'era digital ha fet possible (...) perquè aquesta xarxa és part integrant de la vida humana».

La vella Europa ja no concentra sinó una quarta part del total de persones cristianes en el món, que arriba als dos mil milions. Àfrica és el lloc on augmenta més ràpidament la població cristiana en totes les seves confessions: 300 milions de cristians respecte a una població de 800 milions d'habitants.

Encara que la nostra percepció des d'Europa pugui ser una altra, responent a la qüestió que plantejava sàviament fa uns anys en el seu llibre el dominic Jean Marie Roger Tillard, decididament no som els últims cristians, però estem assistint a una nova vivència de la fe catòlica.

Aquest diumenge dia 21 d'agost, a partir de les nou del matí, Ràdio Estel transmetrà en directe des de Cuatro Vientos (Madrid) la Missa de clausura de la Jornada Mundial de la Joventut, presidida pel papa Benet XVI i que compatarà amb la presència de centenars de milers de joves de tot el món. En acabar la cerimònia Benet XVI anunciarà on se celebrarà la propera edició d'aquestes jornades.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep-Lluís Arín, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Delfi Dalmau, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Josep M. Puigjaner, Josep Oriol Pujol, Francesc Raventós, Laura Riera, Francesc Riu, Anna M. Sales, Lluís Serra, Valentí Serra, Blanca Serres, Andreu Sotorra, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

PA AMB TOMÀQUET I PERNIL, BOTIFARRA AMB SEQUES, FAVES I MENJAR BLANC...

GAUDÍ, MIRÓ, TÀPIES, CABALLÉ...

EL BARÇA, MESSI, CESC, XAVI, PUYOL...

... I LES ESPIRITUALITATS DE CLAVER, CLARET, VEDRUNA, OSSÓ.

JMJ en miniatura per animar la pastoral juvenil a Catalunya

Una eucaristia multitudinària al Fòrum de Barcelona aplega gairebé 40.000 joves

Samuel Gutiérrez
Fotos: Agustí Codinach
Barcelona

Feia molts anys, alguns ni ho recorden, que no es congregaven tants joves d'arreu del món a Catalunya per celebrar junts una multitudinària eucaristia festiva en un gran lloc públic, al voltant dels seus bisbes, més de cinquanta, i amb la presència de quasi un miler de sacerdots. La imatge que oferia el Fòrum de les Cultures el 13 d'agost passat era simplement inaudita. A tocar del mar de Barcelona, tan estimat pels turistes, una onada gegant de joves pelegrins procedents de tots els racons del planeta cantava i ballava sense complexos la seva fe. Era l'acte central dels Dies d'Acollida a les Diòcesis Catalanes. Procedents de tots els racons de Catalunya es van congrega a Barcelona els joves pelegrins que de l'11 al 15 d'agost han fet escala aquí camí de la JMJ.

«¡Alegría de estar aquí! ¡Alegría, estás junto a mí! Alegría al saber que eres Tú, Oh Jesús, Mi Salvador!» Amb aquesta tornada enganxadissa, al so d'una música moderna que convidava inevitablement al moviment, es posava punt final a una missa en la qual van participar gairebé 40.000 joves. Va ser el floró d'una celebració amb tons molt festius, però que tot i la multitud assistent, va guardar en tot moment el recolliment que demana el misteri eucarístic. Un mosaic de banderes onejava a l'horitzó. Per moments es mantenia reposat, recollit, discret fins i tot... tot esperant que arribés l'ocasió propícia, com va succeir en alguns moments de la celebració, d'esclatar d'alegria i adorar amb els seus delicats moviments el Rei de la Glòria.

Alguns dels himnes més emblemàtics de la Jornada Mundial de la Joventut van fer les delícies dels més veterans, evocant records i experiències arrelades en la profunditat del cor. La que molts anomenen la joventut del Papa, però que en realitat no és més que el

rostre més jove i entusiasta de l'Església, es va mostrar a Barcelona radiant, vigorosa, convençuda de la seva missió urgent en un món sense Déu que, per moments, sembla que s'atansa sense remei cap al buit del sense sentit.

La «casa gran» de l'Església

Contagiat pel fervor dels joves, el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir la celebració, va donar una calorosa benvinguda als pelegrins que omplien de gom a gom l'esplanada del Fòrum. La imatge valia més que mil paraules. «Celebrem avui una autèntica festa —va dir emocionat—, l'eucaristia expressa i realitza la comunió que vivim junts sentint-nos tots a casa nostra en el si de l'Església catòlica, on cap cristià no és estranger.» El mosaic de banderes, estendards i idiomes era present no només entre els pelegrins, sinó també al presbiteri. Juntament amb l'arquebisbe de Barcelona van concelebrar els cardenals de Milà, Colònia i Nàpols, així com una cinquantena de bisbes d'arreu del món. Rere l'altar, que es va situar sota la placa fotovoltaica del Fòrum, es podia entreveure una ingent presència sacerdotal. Llàstima que la seva presència no fos més visible. En total,

gairebé 950 sacerdots concelebrants que de manera molt plàstica posaven de manifest la bellesa del ministeri.

Davant d'uns joves especialment atents a la paraula dels seus pastors, el cardenal Martínez Sistach va insistir en la importància que els cristians es facin presents enmig del món, en tots els esdeveniments, petits i grans. «A imitació de Maria —va afirmar en comentar l'evangeli de les noces de Canà— hem de ser presents a tot arreu estimant totes les persones sense cap distinció, però amb un amor preferencial per als pobres.» La presència de Maria a les noces era a la vegada atenta i solidària, ja que es feia propis els problemes dels altres. «La presència de Maria —va recordar el purpurat— és una presència de fe. Maria creia que Jesús, el Fill del seu ventre virginal, era Déu i home, i podia resoldre el problema present.» Des d'aquesta fe mariana, que és la fe de l'Església, Martínez Sistach no va caure en complaències estèrils de cara a la galeria i va convidar sense subterfugis els joves pelegrins a revisar amb valentia la seva fe: «com afrontem els problemes, grans i petits, del món, de les persones, dels amics...?; demanem a Jesús ajuda com va fer Maria?; creiem en el poder de la pregària per resoldre els problemes materials i espirituals dels nostres germans?...»

Al final d'una homilia pronunciada en cinc idiomes, l'arquebisbe de Barcelona va agrair el testimoni dels joves pelegrins camí de la JMJ: «L'anunci de l'Evangeli que feu en la petitesa del vostre testimoni i de les vostres paraules segur que arribarà eficaçment al cor dels vostres amics i els animarà a ells mateixos a tenir una trobada personal amb Jesús.»

Marea evangelitzadora

A la missa, que havia estat convocada i organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de les diòcesis catalanes (SIJ), la van succeir el ball i la festa com a millor acció de gràcies. La

«A tocar del mar de Barcelona, tan estimat pels turistes, una onada gegant de joves pelegrins procedents de tots els racons del planeta cantaven i ballaven sense complexos la seva fe»

tradicional conga no es va fer esperar, liderada, com no podia ser d'una altra manera, per la marxosa delegació italiana. Ni la calor asfixiant que a aquella hora del matí feia al Fòrum podia contenir l'eufòria juvenil. Testimoni eloqüent d'una fe viscuda amb immensa alegria!

Encara que el començament de la jornada havia estat intensa, encara quedaven moltes sorpreses per endavant. La primera tenia nom propi: la Sagrada Família. Milers de joves van anar dissabte després de l'eucaristia a la basílica gaudiniana, que de 12.00 a 18.00 h va estar oberta gratuïtament per als pelegrins. L'impacte que rebien en travessar la porta principal era comparable al del Papa quan la va dedicar. Mirada cap amunt i exclamacions sonores: «Oh! Quanta bellesa!» Alguns van tenir la sort de rebre dels seus voluntaris unes quantes pistes que ajudaven a desxifrar la magnífica obra d'Antoni Gaudí. Els grups anaven entrant segons la diòcesi d'acollida, sense gaire massificació, i eren molts els que ho van aprofitar per reposar i elevar les pregàries a Déu.

De nou al carrer, després de l'èxtasi, arribava el moment de compartir el tresor rebut amb cants i crits que

L'ACOLLIDA EN XIFRES

BARCELONA: 14.000
GIRONA: 6.200
TARRAGONA: 5.900
VIC: 3.875
TERRASSA: 1.720
URGELL: 1.700
SANT FELIU: 1.250
TORTOSA: 1.020
SOLSONA: 385
LLEIDA: 250

despertaven l'ànim de la concurrència. Els carrers, els metros, les places de Barcelona van ser preses durant aquell dia per una marea de joves, molt respectuosos i cívics, per cert, que barrejats entre els turistes feien realitat les paraules de l'Evangelí: «Vosaltres sou la sal de la terra! Vosaltres sou la llum del món!»

Altres punts d'interès de la jornada van ser Santa Maria del Mar o la catedral de Barcelona, encara que també hi va haver uns quants pelegrins que no van resistir la temptació de visitar

l'«altra catedral barcelonina», el Camp Nou. El final de festa que el SIJ havia preparat per a aquesta jornada central dels Dies d'Acollida a les diòcesis catalanes va tornar a reunir els joves al Fòrum, aquesta vegada per assistir a un concert de pop-rock cristià. El mític grup Gen Rosso, vinculat als Focolars, i Please, banda oficial tributària d'U2, van fer les delícies dels més joves amb les seves cançons plenes de fe i de compromís cristià. Els joves pelegrins, tot i el cansament d'un dia esgotador a la capital catalana, no van parar de

ballar i cantar les cançons, que sovint anaven acompanyades del testimoni dels seus autors. «Què en vols fer de la teva vida? Aquesta pregunta em va assaltar un dia sent jove mentre m'agastava les energies en una diversió desenfrenada que no m'omplia el cor. I vosaltres, què en voleu fer de la vostra vida?» Al ritme d'una música enganxosa i plenament actual, els joves pelegrins van fer experiència que la fe no està renyida amb la diversió ni la modernitat. Al contrari, és font de l'alegria més autèntica!

Fort impuls a la pastoral juvenil

Després de la jornada del dia 13 a Barcelona en van venir unes altres d'igualment emocionants a les respectives diòcesis d'acollida. No van faltar visites ni actes culturals, celebracions litúrgiques, vetlles de pregària, moments d'oci i descans... O tot això orientat cap a una veritable trobada de comunió entre els joves, autòctons i forasters, que més enllà dels prejudicis i les distàncies culturals i lingüístiques aprofitaven cada ocasió per enriquir la seva fe en contacte amb la del germà.

Durant quatre dies l'Església a Catalunya va vibrar amb una intensitat particular. Esclat de color i vitalitat juvenils com a antidòs contra la desesperació. Des del Secretariat Interdiocesà de Joventut de les diòcesis catalanes estan convençuts que aquesta experiència ha implicat un gran impuls per a la pastoral catalana, tota una alenada d'esperança i de revitalització en la fe. La mobilització, doncs, ha valgut la pena. L'esforç de tants voluntaris que des de fa mesos preparaven amb amor aquests dies d'acollida ha valgut la pena. A ells mateixos aquesta experiència els ha ajudat a arrelar i edificar-se en Jesucrist, a mantenir-se fermes en la fe, segons resa el lema de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011.

«Durant quatre dies l'Església a Catalunya va vibrar amb una intensitat particular. Esclat de color i vitalitat juvenils com a antidòs contra la desesperació»

Els brasilers, els propers amfitrions?

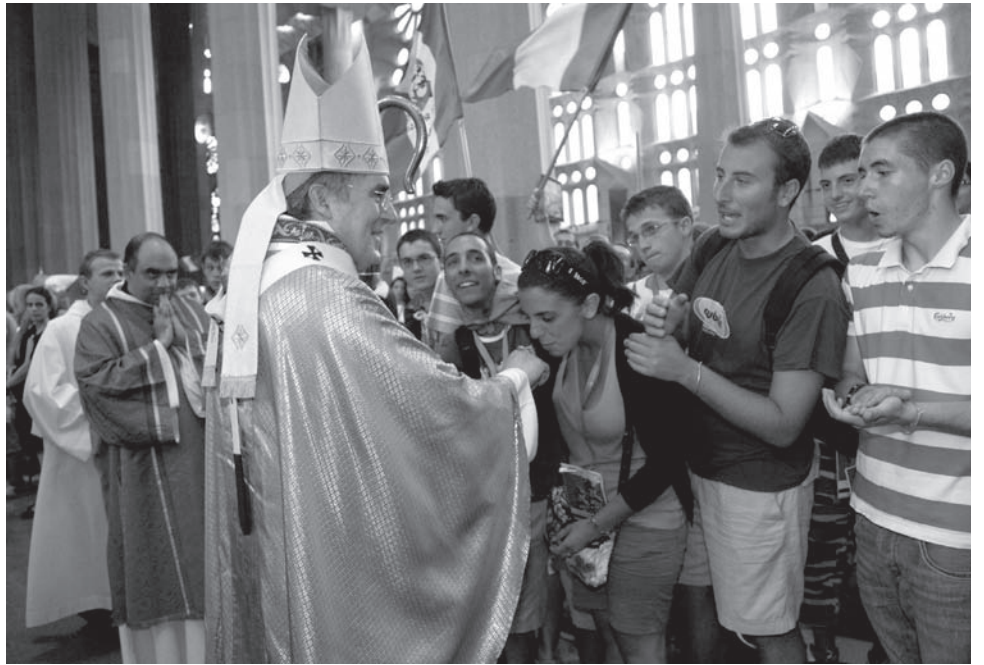
Els rumors que apunten a Rio de Janeiro com a propera seu de la Jornada Mundial de la Joventut han fet que enguany la delegació brasilera s'hagi disparat completament. Mai abans hi havia hagut una presència carioca tan nombrosa a la JMJ. Amb les seves banderes nacionals al rest i un gran somriure d'orella a orella, els brasilers també es van fer molt presents a Catalunya els Dies d'Acollida previs a la JMJ. De la mateixa Rio i dels voltants va arribar un grup de 24 persones convençut que a la propera JMJ ells seran els amfitrions. Liderats per Vladimir, un laic amb una gran veterania en aquesta mena d'esdeveniments, el grup va a Madrid disposat a viure una gran experiència de comunió eclesial. «He participat en quatre JMJ —explica Vladimir— i per a mi ha estat una experiència magnífica, fantàstica. És una cosa que val molt la pena que els joves visquin. Jo no me la voldria perdre per res del món.» Després d'una estona de conversa distesa, aquest laic afroamericà ens confessa que va conèixer la seva esposa en una JMJ i que per això s'hi sent absolutament en deute. Per a ell, la possibilitat que Rio de Janeiro aculli el 2013 la JMJ [ho confirmarà el Papa a la missa de clausura] és una cosa que l'omple de goig. «Tot i que encara no s'hagi fet oficial —indica Vladimir—, ja ens estem preparant per rebre el Papa i els joves d'arreu del món al Brasil. Aquesta JMJ, la de Madrid, serà ocasió per arrelar-nos més i més en Crist i poder oferir al món un testimoni radical de fe.»

La Sagrada Família, icona de l'acollida a Barcelona

El cardenal Martínez Sistach anima els pelegrins a donar testimoni de la seva fe

Rosa María Jané Chueca
 Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

La basílica de la Sagrada Família va ser, sens dubte, un dels llocs més visitats pels joves pelegrins camí de la JMJ de Madrid. Marco Rosso, sacerdot de la diòcesi de Milà, ens explicava que «vaig veure per televisió les imatges de la dedicació de la basílica per Benet XVI i em va semblar preciosa. Per això, em vaig alegrar molt quan vaig saber que Barcelona seria la nostra diòcesi d'acollida. La Sagrada Família és un temple espectacular, pura catequesi visual». I molts pelegrins, com Marco Rosso, no només van tenir la sort de poder visitar la Sagrada Família, sinó, a més, d'assistir a l'eucaristia. El 14 d'agost l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va presidir dues eucaristies a la Sagrada Família: al matí, per als pelegrins de llengua anglesa i alemanya, i a la tarda, per als de llengua italiana i francesa. En total, gairebé 12.000 persones i 300 concelebrants.

La basílica oferia una imatge bellíssima amb milers de joves pelegrins amb les banderes, les samarretes de colors, els cants, l'alegria... el cardenal Martínez Sistach no va voler desaprovechar l'ocasió per estar amb aquests joves i moments abans de l'eucaristia es va passejar per la nau central saludant, fent broma i beneint els nois i noies. Fins i tot, hi va haver moments per fotografiar-se «amb el cardenal de Barcelona», com deien els pelegrins i que, d'aquesta manera, afegien a la seva particular col·lecció de records fotogràfics una imatge amb el pastor de l'Església diocesana de Barcelona.

«Avui fem més visible la comunió de l'Església catòlica, universal, per la vostra presència i la celebració de l'Eucaristia», deia l'arquebisbe català als joves. La universalitat va centrar la primera part de l'homília del cardenal Martínez Sistach, que va recordar que «la salvació de Jesús ens arriba a tots els homes i dones de la humanitat pels mèrits infinits de la mort i resurrecció de Crist i no pel compliment de la Llei de Moisès».

Testimonis de fe

En un segon moment, l'arquebisbe de Barcelona va animar els joves a ser testimonis de fe: «Estimats joves: sou joves creients, joves de fe. La fe cristiana que heu rebut del Senyor marca la vostra identitat, les vostres arrels i us fa testimonis de Jesús enmig dels joves.» Referint-se al lema de la JMJ, «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe», va assenyalar que «estimem i valorem els que hem rebut de Déu en el si de l'Església, de la família, de l'escola. No tingueu gens de por de manifestar-vos com a cristians, com a joves que creieu en Jesucrist, que l'estimeu i l'imiteu en la vostra vida».

El purpurat va subratllar que actu-

alment vivim en una cultura laïcista «que pretén que la fe i la religió no es vegin en la convivència social, que es redueixin a la privacitat. Cal que manifestem públicament la nostra fe i la nostra condició de cristians. Estimats joves, procureu ser coherents amb la fe que teniu i nodrir-la amb la pregària, la Paraula de Déu i els sacraments de l'Eucaristia i de la Penitència».

Un altre aspecte que el cardenal Lluís Martínez Sistach va voler comunicar als joves és que ells són missioners: «La fe que hem rebut no és només per a nosaltres. La vocació cristiana és evangelitzadora i missionera. Hem d'anunciar l'Evangeli a tothom perquè la salvació del Senyor és universal. (...) Els joves cristians heu de ser apòstols

dels joves. Avui és urgent, ja que hi ha molts joves que no coneixen Jesús i hi ha moltes persones que viuen com si Déu no existís. Per això és urgent que anuncieu Jesucrist amb el testimoni de vostra vida, però també amb les vostres paraules.» Com no podia ser d'una altra manera, les darreres paraules de l'homília es van dedicar al magnífic temple obra d'Antoni Gaudí. Per això, el cardenal Martínez Sistach va explicar que «Gaudí desitjava que les seves obres portessin les persones cap a Déu. Això significa que cada cristià ha de procurar, amb la seva vida i la seva activitat professional, contribuir a portar els homes i les dones cap a Jesucrist, l'únic que pot donar sentit ple a la nostra vida en aquest món i per tota l'eternitat en el cel».

Apòstols dels joves

Joves, apòstols dels joves. Amb aquest missatge els joves pelegrins van sortir de la Sagrada Família, disposats a donar raons de la seva fe. Com ens deia Carla Dubois, catequista en una parròquia de la diòcesi de Lourdes, «els joves són els que han d'evangelitzar els seus companys, als seus amics... amb el seu testimoni de vida poden encomanar als altres la seva passió per Jesús. I penso que una trobada com la Jornada Mundial de la Joventut és una oportunitat per a tot jove cristià, per sentir-se missioner i sentir que no està sol en l'aventura de la fe».

I en aquesta aventura de la fe trobem entre els pelegrins francesos a Albert Laroque, engrescat per viure la seva primera JMJ. Té 17 anys i l'experiència viscuda a les diòcesis d'acollida l'ha impactat, especialment l'Eucaristia al Fòrum. «Sé que a Barcelona he viscut un avanç del que serà Madrid, tinc moltes ganes de viure aquesta experiència. Espero que m'ajudi a carregar piles i que animi molts joves a plantejar-se que seguir Jesús val la pena.»

A poc a poc la basílica de la Sagrada Família es va buidant de pelegrins, que surten del temple amb el convenciment que tenen un tresor que no poden guanyar-se per a ells sols...

Parròquies acollidores

Durant els dies previs a la JMJ, moltes han estat les parròquies que han tingut acollits pelegrins joves. Una d'aquestes, la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, ha allotjat 55 joves francesos i italians, dels quals 37 pertanyents a la Pastoral del Sord.

Aquesta parròquia barcelonina ja va tenir ocasió de «tastar» el gust de la JMJ, perquè va acollir durant dos dies la icona i la creu dels joves, que presidiran la jornada a Madrid. Per al rector de la Miraculosa, Mn. Xavier Pagès, també delegat de la Pastoral del Sord de l'arquebisbat de Barcelona, aquesta acollida ha estat molt positiva per a la parròquia, ja que «els joves s'han implicat molt a atendre'ls, s'ha fet amb molta il·lusió, i també famílies s'han ofert per acollir-los a casa seva».

Paola Palombi és una de les intèrprets dels joves sords italians. Per a ella, la cita de Madrid és la seva primera JMJ i es mostra esperançada que el missatge de Benet XVI «produeixi una llavor forta, que pugui arribar a ser un arbre molt robust, molt gran, amb arrels profundes... que els joves tinguin les mans obertes i puguin acollir els altres».

Segons Mn. Pagès, «els joves sords viuen aquesta mena de trobades d'una manera molt internacional. La presència dels joves fa que visquin una dimensió de comunicació natural. S'organitzen activitats per a ells en què l'idioma no és tant una barrera. En aquest sentit, la JMJ de Madrid ha posat molta atenció a les diferents especificitats que cada discapacitat demana». Alguns dels joves sords ja han participat en altres JMJ, però per a molts aquesta és la seva primera experiència. Com assenyala Paola, «tots estan molt motivats per participar-hi. Segur que serà una experiència impactant per a tothom». Així, reconeix que «amb aquesta mena de trobades, t'adones que no ets una cosa estranya, que hi ha un munt de joves que volen seguir un camí de fe, que volen seguir Déu. Estic convençuda que pregar junts produeix una gran energia...»

Un miler de joves de Lió acollits a Barcelona

Van omplir Santa Maria del Mar en una missa presidida pel cardenal Barbarin

Eduard Brufau

Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

Entremig dels grups de turistes que el dia 10 d'agost a la tarda badaven davant de la façana de Santa Maria del Mar va aparèixer una munió de joves que baixaven del carrer de l'Argenteria. Eren un miler de nois i noies de l'arxidiòcesi de Lió, un dels primers grups que, camí de la JMJ, s'aturaven a la ciutat de Barcelona. Portaven estendards amb el logotip de la trobada i el nom de cadascuna de les ciutats o pobles de procedència: Lió centre, Val de Saône, Givors, Villeurbanne...

Les seves cares traslluen l'astorament per la bellesa de la gran basílica gòtica de la Ribera, i també la il·lusió pels dies que els esperaven per endavant. En qüestió de mitja hora, i en un ordre i un silenci exemplars, van omplir tots els bancs de Santa Maria del Mar. Els que no hi van cabre, com ara un grup d'escoltes impecablement uniformats, es van asseure als graons de les capelles laterals. Mentrestant alguns dels joves assajaven la música dels cants amb els instruments que havien portat expressament —violins, flutes, un teclat— i van formar una petita orquestra perfectament organitzada. Tots ells estaven a punt per a la primera missa en el seu pelegrinatge cap a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid.

Invitació a donar-se

L'eucaristia va ser presidida per l'arquebisbe de Lió, cardenal Philippe Barbarin, i concelebrada pel bisbe auxiliar, Mons. Patrick Le Gal, i diversos preveres d'aquesta diòcesi francesa, així com pel rector de la basílica, Mn. Ignasi Mora. En la breu però enèrgica homilia Mons. Barbarin va exhortar els joves, servint-se de l'evangeli de la paràbola del sembrador que s'acabava de llegir, a ser llavor de l'Església, i a no tenir por de donar-se als altres. Els va convidar a fer de l'amor el fonament de les seves

MARIE INÈS, COORGANITZADORA DEL PELEGRINATGE DE LA DIÒCESI DE LIÓ

«Els joves cerquen alguna cosa que els faci avançar en la seva fe»

Amb quin esperit participeu de la JMJ?

Fa un any que preparam la Jornada. Durant aquest temps hem fet moltes trobades, reunions i trucades telefòniques, i ara ja ens hem posat en camí. Els joves vénen amb molta il·lusió i tenen moltes ganes de trobar-se amb els espanyols, passar temps amb ells i viure actes significatius. Estem encantats de ser aquí, i ens hi trobem molt ben rebuts i molt ben acollits! A més, hem tingut la sort que la nostra primera missa en aquest pelegrinatge ens hagi tocat a Santa Maria del Mar, i això és tot un detall que agraïm moltíssim!

Què n'espereu de la JMJ?

Esperem que els joves puguin gaudir al màxim de la JMJ, i és per això que els responsables d'organització hem dedicat el nostre temps voluntàriament perquè sigui així. Els joves que vénen cerquen alguna cosa forta per a la seva fe, alguna cosa que els faci avançar en el seu propi camí interior, i crec que ho trobaran. L'arribada del Papa i l'eucaristia que presidirà seran uns moments molt intensos, però abans d'aquest moment ja haurem fet unes quantes sessions de preparació perquè puguin trobar Jesucrist a poc a poc i anar madurant la seva fe.

vides, i va reblar les seves paraules amb la famosa cita de sant Agustí: «La mesura de l'amor és estimar sense mesura.»

Els cants, entonats amb força i amb una afinació més que correcta, ressonaven per tot l'interior de la basílica. Santa Maria del Mar plena de gom a gom de gent jove cantant a l'uníson es va convertir per uns moments en la imatge desitjada del futur de l'Església. Les llavors i els plançons d'avui hauran de ser els arbres esponerosos i carregats de fruits de demà.

Acabada l'eucaristia el miler de nois i noies de la diòcesi de Lió es van carregar les motxilles a l'esquena i se'n van anar fins a la basílica de la Sagrada Família, on se'ls va fer una visita guiada per l'emblemàtica església d'Antoni Gaudí. Finalment van passar la nit al Palau Sant Jordi de Montjuïc, habilitat expressament com a centre de pernoctació de pelegrins durant aquests dies. L'endemà van continuar el pelegrinatge cap a Madrid, però aturant-se abans a la ciutat de València.

Un grup de joves evangelitzant amb música pels carrers de Barcelona.

Joves evangelitzadors

R.M.J. / Barcelona

Una de les propostes dels organitzadors per als dies previs a les diòcesis va ser la vetlla del grup Anuncio, a la parròquia de Santa Mònica de Barcelona. Aquest grup és un moviment de joves laics que va néixer el 2008 a França i que té la vida de pregària com a centre del moviment. La pregària es manifesta a Anuncio a través de la lloança, tal com es va poder comprovar a la parròquia de Santa Mònica. Durant quatre dies els joves d'Anuncio van fer missió popular pels carrers de Barcelona, de 22.00 a 24.00. Mentre uns joves feien evangelització directa, altres feien pregària a la parròquia, com a suport a la seva missió. Els joves d'Anuncio van convidar tothom a fer aquesta experiència d'evangelitza-

ció, per parelles o en grups de tres. «No tingueu por», deien els responsables, «l'Esperit Sant us inspirarà les paraules que la gent que trobeu necessita sentir». I afegien: «Som enviats per l'Església, pel nostre baptisme Déu ens envia. És més simple del que pensem. És l'Esperit Sant qui ens guiarà.»

Durant dues hores els joves sortien a evangelitzar i repartien unes candeles a la gent que trobaven pel carrer, tot convidant-los a entrar a la parròquia, on estava exposat el Santíssim, a oferir aquesta petita llum.

Altres ciutats com Castelló de la Plana, Burgos o Sant Sebastià van comptar amb la presència de joves del grup Anuncio, abans de la gran festa a Madrid. A la capital espanyola, la plaça d'Espanya va ser el nucli del Festival Anuncio.

La magnificència de la missa en ritu bizantí

Miquel Àngel Codina

Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

«Qui canta prega dues vegades.» Aquesta cèlebre frase de sant Agustí es fa realitat a la missa en ritus bizantí, on els cants s'erigeixen en els autèntics protagonistes de la celebració litúrgica. Els que van tenir el privilegi de presenciar, el 14 d'agost a l'església barroca de la Mare de Déu de Betlem, una missa en ritu ortodox van quedar captivats per les veus excepcionals que es van sentir al llarg de gairebé tota la celebració; unes veus, sense acompanyament instrumental, que no tenien res a envejar a les dels professionals del món de l'òpera.

L'única nau del temple estava plena de gom a gom de fidels, sobretot joves que van fer una parada breu a Barcelona per desplaçar-se després a Madrid per participar a la Jornada Mundial de la Joventut. L'altar estava presidit per a aquesta ocasió per dues icones, sòbries i belles. En una hi havia la imatge de la Mare de Déu amb el nen Jesús, i a l'altra, la de Jesucrist ja adult. El clima de recolliment espiritual entre els assistents es podia palpar amb intensitat. L'olor d'encens —escampat pels originals encensers ortodoxos, caracteritzats pels seus sons cascavells— també hi va contribuir decisivament.

Es pot qualificar d'emocionant l'entrada processional pel passadís de la nau de Mons. Josyf Milyan, bisbe auxiliar de Kíev (Ucraïna), i de Mons. Lawrence Huculak, arquebisbe de Winnipeg (Canadà) i responsable de la Pastoral Juvenil al Sínode de l'Església grecocatólica ucraïnesa, que van ser els encarregats d'oficiar la missa, concelebrada juntament amb diversos preveres. La sumptuositat ornamental de les vestimentes dels prelats contrastava amb la indumentària senzilla dels joves fidels, vestits majoritàriament amb samarretes blanques i barrets d'un color groc intens.

La celebració litúrgica, que es va fer en grec i ucraïnès, es va estructurar en els moments següents: la pregària pels fidels, l'entrada major amb els dons preparats, la lletania i la pregària de les ofrenes, el Credo, el cànon, la lletania i la pregària abans de la Santa Comunió, el rés del Parenostre, la Santa Comunió, la lletania i la pregària en acció de gràcies i la benedicció final. La missa va acabar amb el cant del *Polikronion*. Veritablement impressionant va ser contemplar la magnificència del ritu litúrgic de les confessions orientals.

«La Jornada Mundial de la Joventut representa per a l'Església grecocatólica ucraïnesa una possibilitat de renovar i reforçar els vincles amb l'Església universal. La nostra Església ha sortit de les catacumbes i necessita refermar la seva identitat ortodoxa, en el sentit de veritable i en comunió amb Pere. Sent una tradició oriental, som part d'una única Església», va explicar el P. Héctor Raúl Zimmer, encarregat de la comunitat grecocatólica ucraïnesa a l'arxidiòcesi de Barcelona, a *Catalunya Cristiana*. I va afegir que «la litúrgia bizantina procura representar tota la vida de Jesús: el naixement, la predicació, la mort i resurrecció; nosaltres combreguem amb el Crist ressuscitat».

El P. Zimmer va assegurar que «l'Església grecocatólica ucraïnesa és la més nombrosa de les Esglésies orientals catòliques, ja que compta amb uns set milions de fidels arreu del món. És una església forta que, per aquest motiu, té un paper importantíssim a Orient». Així mateix, va comentar que la relació actual amb la Santa Seu és molt bona. «Fa poc —va informar— s'ha escollit Mons. Sviatoslav Schevchuk com a patriarca de la nostra Església, un dels més joves de l'Església catòlica, i de seguida va ser rebut per Benet XVI. El Papa l'aprecia molt. El seu nomenament implica tota una renovació.»

Concert vibrant de la Germana Glenda

M.A.C. / Barcelona

La basílica gòtica de Santa Maria del Pi va ser el magnífic escenari on la Germana Glenda va oferir, el diumenge 14 d'agost a la nit, un concert vibrant i emotiu que va congrega centenars de joves —sobretot de la comunitat llatinoamericana— que participarien dies després a la Jornada Mundial de la Joventut. Durant més d'una hora, aquesta cantautora xilena nacionalitzada espanyola va aconseguir que els joves s'acostessin una mica més a Déu i a l'Església a través de la música i establissin llaços fraternals els uns amb els altres, enriquint-se mútuament dels seus diferents orígens, cultures i sensibilitats.

Ja fa deu anys que la Germana Glenda es dedica a l'evangelització mitjançant el llenguatge universal per excel·lència: la música. Ella és conscient que gràcies al testimoni fidel i sincer de les seves lletres i melodies pot arribar a compartir experiències de fe i de vida, transmetent al proïsme un missatge de pau, amistat, felicitat i amor per poder construir, entre tots, un món millor. Per a molts joves —i no tan joves— les seves cançons continuen despertant avui una indescriptible pau interior i un desig irrefrenable de seguir Jesús. Una música que

serveix d'aliment espiritual en el sempre sorprenent camí de la fe. La Germana Glenda, tot un referent dins de la música cristiana contemporània, va ser rebuda des que va aparèixer amb crits ensordidors i aplaudiments càlids, que la van acompanyar durant tot el recital. Havia arribat des dels Estats Units poques hores abans per participar en aquest concert a Barcelona. Sense signes de cansament, molt propera i desbordant simpatia, va connectar ràpidament amb

els joves. Amb la seva veu i la guitarra, i el seu enorme carisma, la Germana Glenda es va posar el públic a la butxaca. Ella fa possible que la Paraula de Déu es converteixi en música.

«La Jornada Mundial de la Joventut es la gran festa dels joves amb l'Església, la gran festa de Jesús amb els joves i el Papa. Personalment, m'ha marcat moltíssim. La primera vegada que vaig cantar en públic va ser a la JMJ del 2002, que es va celebrar a Toronto, cantant *Nada es imposible para ti*, mentre Joan Pau II repartia la comunió. Allí és on va començar la meua vida missionera a través de la música», va reconèixer la Germana Glenda al nostre setmanari. Ha participat tres vegades a les JMJ: les que van tenir lloc a Roma, Toronto i Colònia; la quarta és la de Madrid. En aquesta darrera va tenir una agenda molt plena: una jornada vocacional, una cadena de pregària, un macroconcert, etc.

Segons la Germana Glenda, «la música és avui un dels mitjans més significatius per evangelitzar els joves. Les meves cançons, que són de to contemplatiu i intimista, els permeten pregar, escoltar, meditar i cantar la Paraula i... el més important: trobar-se amb Déu». Durant el concert, els joves no van parar de cantar les seves cançons en tot moment i somrien davant de les divertides ocurrències de l'artista. Com a colofó a la jornada, un grup de l'Equador va executar una dansa típica del seu país i va aconseguir forts aplaudiments entre els assistents.

Punt de vista

Marc Trulls Noguera

Delegat de Pastoral de Joventut de Solsona

Els fruits de la JMJ

Ens els moments en què llegeixen aquestes ratlles, possiblement s'estarà duent a terme l'últim acte de la Jornada Mundial de la Joventut: la missa d'enviament amb què conclou la JMJ de Madrid. Es fa difícil parlar de fruits quan un esdeveniment és tan recent. Possiblement ens podem quedar amb la xifra de joves que ha mogut la JMJ, en la quantitat d'espectacles, concerts, actes culturals... que s'hi ha portat a terme. Tot això està molt bé, però de ben segur que els fruits que espera l'Església de la JMJ no són pas aquests, sinó els canvis i experiències que ha viscut el cor del jove que hi ha assistit.

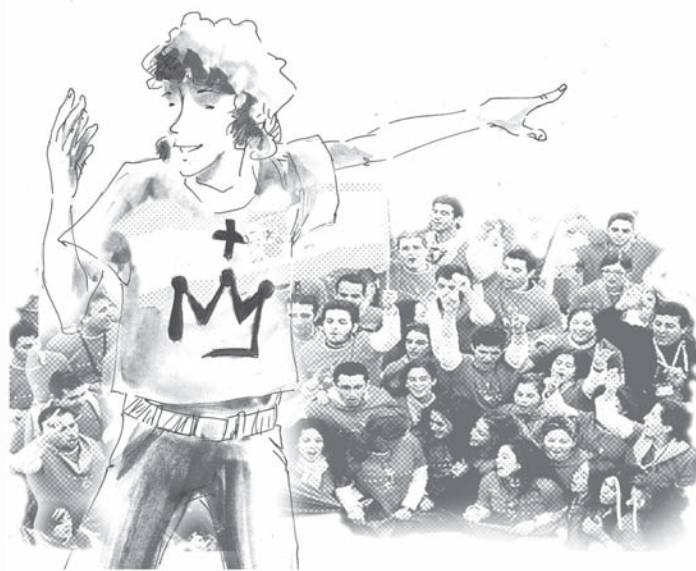
La JMJ no és cap fruit en ella mateixa, sinó que ha de ser un esdeveniment pel qual el jove experimenta quelcom de diferent al que està acostumat, que el canviï a ell mateix i, com a conseqüència, les seves accions. En el jove desanimat, experimentar l'alegria i la joia de la fe. En el jove que tot just comença a caminar

en la fe, veure testimonis que li diuen que és possible. Per a algun jove pot ser el moment detonant per prendre una decisió definitiva en la seva vida, fer un pas cap a la vocació que Déu li ha donat. Per a aquell jove que es troba sol, trobar un grup d'amics amb qui compartir la fe. Fins i tot, per al jove que no creu i critica l'Església, pot ser un esdeveniment que faci canviar la seva perspectiva.

Els fruits poden ser molt diversos, i així han de ser, segons la trajectòria i història de cada persona. Com ens diu el mateix Jesús a la paràbola del sembrador, les llavors van donar fruit: unes, el cent; d'altres, el

seixanta; unes altres, el trenta per u (Mt 13,8). No és tan important la quantitat de fruit que ha donat, sinó que simplement ha donat fruit; que ha estat positiu i té la capacitat de canviar alguna cosa de la vida de cada persona que hi participa. La JMJ és un espai magnífic on el jove estableix una relació personal amb Jesús, on el jove descobreix i sent la força de l'Esperit Sant dintre seu.

La JMJ té un objectiu molt clar: ser un espai d'entrevivencial per impulsar els joves a viure una vida d'intimitat amb Crist, a esdevenir més compromesos a la societat i a l'Església... a créixer com a cristians i com a persones. No hauria de ser en cap cas, per al jove que hi participa, un punt i final, la culminació de la vida cristiana, sinó el punt i seguit, o el punt i apart en la vida d'aquells més «refredats». La JMJ ens ha de fer més actius. No en va, l'últim acte, i el principal de tota la jornada, es coneix com a missa d'enviament. Els joves tenen la missió de ser testimonis d'allò que han viscut durant aquests dies, de no quedar-s'ho per a ells, d'escampar-ho per tot arreu, amb el convenciment que allò farà feliços aquells que ho acullin. La JMJ ha de ser un impuls per a totes les activitats juvenils cristianes, una oportunitat d'arribar a moltes persones, fins i tot de donar una imatge d'Església jove i moderna. Han de ser molts els fruits que ens deixi aquesta Jornada Mundial. Com diu el bisbe Xavier Novell, molts dels sants del segle XXI hauran participat a la JMJ de Madrid 2011.

etapes. Aquí entra en joc la línia trencada. Perquè el camí no es fa en un dia. I cal l'ajut de la prudència. La prudència no consisteix pas a no fer res. No fer res és immobilitat, buidor, irresponsabilitat... No fer res no és prudència. La prudència és la virtut que ajuda l'encert. Una virtut, una força, que troba el camí adequat per a una acció bona i eficaç. Hi ha qui parla tan clar que assoleix l'efecte contrari del que es pretenia. La prudència sap mesurar el ritme del bon dir i del bon fer. La prudència és la virtut que analitza el fi, la capacitat de les persones, les circumstàncies d'una acció.

Recordo les aventures d'un estudiant que s'expressava així: «Jo ja li ho he dit ben clarament. I la persona s'ha enfadat i no ha estat possible la bona acció que es pretenia.» L'estudiant creava molts problemes. Només s'acomplia la dita: «Embolica que fa fort.»

La sinuositat mel·líflua, que degenera en adulació per aconseguir els meus objectius, barra la força de la prudència. No és digna de ningú. Ai, dels aduldors! No coneixen ni la línia recta ni la trencada. Potser, a propòsit d'aquesta reflexió, podem adduir les paraules enigmàtiques de Jesús: «Sigueu astuts com les serpents, però candorosos com els coloms.» Queda en peu l'afirmació que, força vegades, la línia més curta entre dos punts és la trencada. I, malgrat això, no cal corregir els llibres de geometria.

Recordo les aventures d'un estudiant que s'expressava així: «Jo ja li ho he dit ben clarament. I la persona s'ha enfadat i no ha estat possible la bona acció que es pretenia.» L'estudiant creava molts problemes. Només s'acomplia la dita: «Embolica que fa fort.»

La sinuositat mel·líflua, que degenera en adulació per aconseguir els meus objectius, barra la força de la prudència. No és digna de ningú. Ai, dels aduldors! No coneixen ni la línia recta ni la trencada. Potser, a propòsit d'aquesta reflexió, podem adduir les paraules enigmàtiques de Jesús: «Sigueu astuts com les serpents, però candorosos com els coloms.» Queda en peu l'afirmació que, força vegades, la línia més curta entre dos punts és la trencada. I, malgrat això, no cal corregir els llibres de geometria.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Malla

He llegit les paraules del Papa als pelegrins del dia 3 passat. Els recomanava que aprofitessin les vacances per llegir la Bíblia. El més curiós, que per a mi no ho és, va ser que no fes referència al Pentateuc, als profetes o al Salteri, llibres de to més gran, sinó a narracions senzilles o un llibre de poesia amatòria. En llegir el discurs, em semblava estar escoltant-me a mi mateix. Des de fa temps aconsello als no iniciats començar per aquests relats i adverteixo, com també ho fa el Papa, que es llegeixen en menys d'una hora. M'entretinc i goso suggerir alguna cosa més. Ester és una història bella. Us delectareu més si primer sentiu *Xahrazad*, de Rimsky-Korsakov. Recordeu després l'entramat senzill de *Les mil i una nits*. Inicieu la lectura substituint el sultà pel rei Asuer i a la sensual *Xahrazad* per la reina Ester. I el llegiu com si es tractés d'una novel·la d'intriga. Si sou un matrimoni que gaudiu del vostre amor, llegiu el de Tobit. Les gestes del jove i la trobada casual amb Sara, la desventurada i agraciada jove. La valentia i coherència dels pares de tots dos mantenen l'interès fins al final. Un matrimoni adult recordarà amb nostàlgia i satisfacció el seu prometatge. Davant de la superficialitat de tants enamoraments d'avui, un gaudeix llegint el *Càntic dels Càntics*, al qual no li manca sensualitat, ni li manca sensibilitat il·lusionada. Una bella lectura adient per a enamorats, per a místics d'elevada contemplació o per a interessats en bona poesia. Al de Rut em referiré després. El Papa en recomana també el de Job i l'Eclesiastès. Reflexions meravelloses, molt aptes per llegir pausadament al desert, sigui de dunes o de muntanyes agrestes. Al Dr. Margalef, el nostre ídol científic, li agradaven aquests llibres sapiencials. Costa iniciar-los, lamenta després que s'acabin. I quina relació té això amb el títol? Deia abans que m'aturaria més tard en l'encisador llibre de Rut. Fascinant el relat i meravellós el minimalisme dels seus detalls. Hom gaudeix quan el llegeix, si coneix conductes antigues. M'explico. Malla és un poble d'uns 300 habitants, molt proper a la ciutat de Vic. El seu veïnatge té encant i conserva tradicions cristianes molt ben actualitzades, però avui no m'hi referiré. Si el llibre de Rut és encisador i les paràboles evangèliques també, cal reconèixer que estan mediatitzades per una cultura que no és la nostra. A la tecnologia actual de tractors i recol·lectores li manca encant. A Malla, hi ha veïns romàntics que van comprar blat de l'antic, per sembrar-lo a mà. La llavor cau en el camp o a les ribes. Quan les messes prenen aquest precíoc color d'or vell, falç al rast, les seguen i les amunteguen en gavells, tot esperant el dia de batre-les en una era. Em van convidar a veure aquests quefers i vaig anar-hi il·lusionat, imaginava que una multitud estaria observant; em va decebre que tan sols érem uns quants. Res no s'hi venia, potser era aquesta la causa de l'absència, tan acostumada està la gent al consumisme. Adverteixo que als nois no els va mancar la col·laboració d'unes noies i que el propietari del terreny s'hi va fer present una estona. Llevat que el que van menjar no era blat torrat, ni la beguda posca, un se sentia en els camps de Booz, prop de Betlem. Estic segur que si el Papa ho sapigués, recomanaria presenciar el que jo vaig veure. Afegeixo que aquells quefers em van recordar el llaurador rondinaire i jutge bíblic Gedeó i, quan separaven els segadors males herbes, la paràbola del jull. Tant de bo continuïn amb aquestes tasques i vagi més gent a presenciar-les!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Corregir la geometria?

El gerent d'una empresa i professor d'economia deia a propòsit d'una gestió: «Ens han ensenyat, a l'escola, que la distància més curta entre dos punts és la línia recta. Però això, en molts afers, és fals; la distància més curta, moltes vegades, és la línia trencada.» Aquesta dita, que em semblà molt pedagògica, no anul·la pas la geometria. Ens ajuda, no obstant això, que hi ha assumptes que només es poden solucionar donant-hi la volta. Requereixen, si voleu, una certa sinuositat. No pas per fer ús de la mentida per obtenir una finalitat, sinó per mor del realisme que demana una eficàcia justa.

No podem negar que la línia recta és parlar clarament. I que, si és possible, millor. No obstant això, la maduració d'una idea o d'un projecte exigeix diverses

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Al voltant de la JMJ

Escric aquestes línies quan falten 14 dies perquè comenci la JMJ. Però quan surti aquest número serà el dia de la cloenda d'aquest esdeveniment eclesial viscut per milers de joves. He participat en moltes d'aquestes trobades acompanyant el jovent i sóc molt conscient de quina mena de joves hi acudeixen. Aquells amb els quals jo havia anat pertanyien a comunitats cristianes i aquell era un moment de trobar-se amb nois i noies de diferents llocs i cultures, la qual cosa ja era interessant només per això. No puc negar que les emocions compartides per multituds són fortes i més en una edat molt sensible a aquest tipus de vivències.

Però en aquest moment tampoc puc deixar de pensar en una altra multitud silenciosa de joves que omplen els nostres carrers cada dia i que estan tan lluny d'aquest esdeveniment com ho estan de la vida dels joves que hi participen. Això no resta importància ni valor a una trobada com la JMJ. Però fa pensar. Es tracta de la majoria dels joves, amb els quals ens trobem contínuament pels nostres barris i pels barris dels joves que hi participaran. Molts pertanyen a la famosa categoria pròpia de l'actual crisi —joves ni ni—, és a dir, que ni estudien ni treballen. Alguns d'aquests joves sí que es van barrejar amb els «indignats» del 15-M, però la majoria dels més desfavorits ni això, perquè la seva marginació els fa viure lluny de qualsevol opció quals no sigui sobreviure en un món que també a ells els ha creat necessitats hedonistes a les que no poden accedir sense «trapijeos». És curiós, i fins i tot significatiu, que coincideixi la trobada de la JMJ amb el mes sagrat dels musulmans, el ramadà. Els joves d'aquesta confessió —almenys la majoria, siguin de la condició social que siguin— compliran amb el dejuni malgrat les dificultats que comporta el compliment d'aquest mes en ple agost. Fins i tot a la presó he vist com s'ajunten per ajudar-se a viure el ramadà.

He llegit un debat a *Vida Nueva* al qual vull fer al·lusió. Una de les preguntes que es fan els dos joves que hi participen és què mancarà després d'aquesta trobada multitudinària. I una de les respostes més habituals és: «Si no hi ha continuïtat no haurà servit per a res.» I fan una comparació amb els «indignats»: «Hi ha coses que compartim amb els "indignats", perquè el qui segueix el Crist està radicalment insatisfet amb el món tal com està... potser el que ens demana el ser cristians és afegir a la reivindicació el compromís.»

I acabo amb unes paraules de l'arquebisbe emèrit de Sevilla, Carlos Amigo, participant d'aquest debat: «Tenim un jovent dinàmic i entusiasta en moltes coses, i nosaltres fem servir un llenguatge envellit que no té res a veure amb la seva vida. I també m'agradaria que el JMJ fos de veritat mundial en tots els sentits, mundial més enllà dels catòlics. Que, d'alguna manera, donéssim espai a joves creients no catòlics a través d'una trobada ecumènica interreligiosa.»

Zoom

Eduard Brufau

La violència dels darrers dies al Regne Unit ha deixat centenars de cases i comerços destruïts, pèrdues milionàries, 1.400 detinguts, centenars de ferits i 5 morts. Els gravíssims incidents han posat en evidència la degradació creixent d'amplis sectors de la societat britànica a només un any dels jocs olímpics de Londres. A la imatge, unes cases històriques cremades al barri londinenc de Croydon.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Pastoral de joves

La JMJ aconsegueix integrar tres elements determinants: Jesucrist, l'Església (amb la presència dels seus màxims representants institucionals) i els joves. Aquesta aposta em sembla interessant. Els cristians adults no s'improvisen. Les llavors sembrades a la infància i a la joventut donen els fruits al seu temps, tot i les condicions adverses de l'ambient que ens envolta. La comunitat cristiana ha de ser molt sensible als tres col·lectius que s'han vist allunyats de la fe o que han presentat més dificultats d'integració: els obrers, els joves i les dones. Una mica, per aquest ordre en el temps. Aquests tres col·lectius reflecteixen els nostres problemes, però no els de Jesús. Crist va cridar que el seguís gent que es guanyava la vida amb la seva feina (pescadors, cobradors d'impostos...), es va relacionar sense complexos amb les dones (la samaritana, Maria de Magdala...), va fer propostes arriscades a joves (el jove ric, Joan evangelista...) i es va envoltar de nens, als que sempre va defensar.

El tresor de l'Església és Jesús, al qual hem descobert amb la força de l'Esperit. Llenguatge directe, sense gaires elucubracions que no porten enlloc. Experiència de vida, sense perdre's en les tortuositats teològiques. Paraula de Déu, sense deixar-nos atrapar per estudis sociològics i estadístiques decebedores. Aquesta és la pastoral que els joves necessiten: algú que els arribi al cor amb el seu amor, misericòrdia i compromís. Quan s'estima una persona, les exigències morals que se'n desprenen resulten òbvies. Si es vol començar amb moralismes, es fa una mala pedagogia de la fe. Jesús, només després de salvar a la dona adúltera de ser lapidada, li diu: «Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11). Dir-ho abans no du enlloc. Encara més, pot ser contraproduent. Com si la llei importés més que la persona. Jesús no condemna. La pastoral juvenil pot caure en dos errors greus: aplaudir els joves per guanyar-se'ls fàcilment amb propostes insubstancials i criticar-los perquè amb el seu estil de vida estan abocats a la superficialitat i a l'egoisme. Marc (Mc 10,21) escriu, referint-se al diàleg del Mestre amb el jove ric: «Jesús se'l mirà i el va estimar.» La seva proposta és radical: «Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.» La falta de resposta no es va deure a la seva joventut, sinó al seu amor per les riqueses. L'evangelista ho indica amb claredat: «Va quedar abatut i se'n anà tot trist, perquè tenia molts béns.»

La clau de la pastoral juvenil la tenim en Jesús: mirar els joves i estimar-los. I una altra cosa: fer-los propostes de seguiment. D'ells depèn la resposta, perquè Jesús sempre respecta la llibertat.

Els fruits de la JMJ, que s'endinsen al misteri de Déu i del cor humà, escapen a avaluacions tècniques, que faran tant els partidaris acèrrims com els detractors sistemàtics de les jornades. Potser, alguns d'aquests joves recolliran el missatge d'aquí a vint anys, quan els arribi la crisi espiritual a la meitat de la vida. Llavors, es formularan l'interrogant i buscaran en Jesús el sentit de la seva vida. No els caldrà cap gurú ni perdre's en els supermercats d'espiritualitat. Tindran la llavor al cor. Encara avui ressonen les paraules de Jesús al fill de la viuda de Naïm: «Jove, aixeca't» (Lc 7,14). Jesús crida els joves a la vida, a l'amor i a la llibertat.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfono: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Mil milions de famolencs

El Periódico d'avui ens dona la xifra esfereïdora de famolencs del món: mil milions. Són molts rostres, moltes històries, i un gran drama: la manca del més essencial per viure.

La Banya d'Àfrica és notícia. El rostre dels nens amb rostre d'ancians que es debaten entre la vida i la mort, i les ingents multituds de famolencs que, desesperats, fugen cercant un mos de pa i una mínima oportunitat, mobilitzen a molts i ens fan replantejar les nostres actituds davant la vida i el compromís insobornable de la fe.

Molts, potser després de sentir la notícia o de canviar de canal en una mena de zàpping que els protegeixi de tanta misèria i humiliació, prefereixen pensar que «ja ho arreglaran els altres», «que aquest no és el meu problema» o que «jo puc fer-hi molt poc».

I a l'Evangeli de Jesús, quan es troba amb una multitud que té gana, ell només diu als seus deixebles

que desesperen dels pocs recursos amb els quals compten: «Doneu-los vosaltres de menjar.» Com? Hi havia una vegada un escriptor que vivia al costat del mar; una platja verge enorme on tenia una caseta. Era un home intel·ligent i culte i amb sensibilitat sobre les coses importants de la vida.

Un matí, mentre passejava al costat de l'oceà, va veure en la llunyania una figura que es movia de manera estranya, com si estigués ballant. Quan es va apropar va veure que era un noi que es dedicava a agafar estrelles de mar de la sorra i les llançava un altre cop al mar.

L'home li va preguntar al jove què feia. Aquest li va contestar: «Recullo les estrelles de mar que han quedat varades i les torno al mar; la marea ha baixat massa i moltes moriran.»

Lavors l'escriptor va dir: «Això que fas no té sentit; primer, és el seu destí, moriran i seran aliment per a altres animals, a més, hi ha milers d'estrelles en

aquesta platja, mai no tindràs temps de salvar-les totes.»

El jove el va mirar fixament, va agafar una estrella de mar, la va llançar amb força per sobre de les ones i va exclamar: «Per a aquesta, sí que té sentit.»

L'escriptor va marxar desconcertat, no podia explicar-se una conducta així. Aquella tarda no va tenir inspiració per escriure i a la nit no va dormir bé, somiava amb el jove i les estrelles de mar per sobre les ones. L'endemà va córrer a la platja, va buscar el jove i el va ajudar a salvar estrelles.

Us convido a descobrir les «estrelles de mar» que moren a les sorres de l'entorn de la nostra vida i que, humilment, mirem de «donar-los una nova oportunitat». Pot semblar desconcertant, ridícul, alguns no entendran la nostra conducta, però cada vegada que fem alguna cosa per «alguna estrella» que agonitza, quan els donem una empenta podrem exclamar: «Per a aquesta, sí que té sentit.»

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Raons d'educador en favor d'un «món interior»

La dimensió de la interioritat ha guanyat espai en la preocupació educativa. Aquesta inquietud s'ha manifestat en diverses publicacions que han intentat descriure què vol dir viure el «món interior», a més d'una àmplia oferta formativa adreçada a educadors (pares, mestres, animadors de la fe, lleure, etc.) on s'han explicat els eixos fonamentals de la pedagogia del desvetllament de la vida interior, acompanyats d'una bona dosi d'experiències. A les preguntes del què i del com, convé afegir-hi la del per què. En educació —hem dit per activa i per passiva— no té sentit només «predicar» per als altres, per la qual cosa també convé raonar sobre els motius del propi educador per tal de suscitar un veritable creixement de la seva interioritat. En efecte, les raons educatives són plurals.

Un primer motiu prové del fet de donar coherència i exigència a l'opció per l'educació integral. La construcció d'un jo i una identitat madura, l'exercici del sentit crític, l'àmbit de la llibertat i de la inti-

mitat, el conreu de la voluntat, els sentiments i les emocions, etc., són alguns dels seus aspectes bàsics. D'altra banda, en educació treballem amb experiències, aquelles que volem transmetre o aquelles sobre les quals els educands hauran d'aprendre.

I per aprendre'n i treure'n conclusions sempre caldrà distanciar-se, reflexionar-hi, etc., en definitiva, interioritzar què ha passat. Aquest és un bon segon argument. Una raó més respon a la certesa que la interioritat aporta i fa créixer unes instàncies que li són pròpies i exclusives.

Efectivament, el món interior és capaç d'entreteixir les nostres fragmentacions, integra, unifica i ens obre a l'encontre. Viure la interioritat no és un blindatge respecte al món exterior. A l'inrevés, és l'oportunitat per donar veritable valor als fets o a les paraules un cop assolit en consciència allò que signifiquen. En quart lloc, la interioritat ajuda

a comprendre, encaixar i posicionar-nos davant l'enorme tensió entre la continuïtat i la gran quantitat de canvis que ens toca viure com a educadors. Alhora, desenvolupar un món interior és condició de possibilitat d'un veritable acolliment i acompanyament dels infants i joves a través d'una contemplació serena, respectuosa i completa. La dimensió de la interioritat és el «temple» de la creativitat. Avui en educació aquest aspecte és fonamental. Un setè argument apunta vers la dimensió interior com un àmbit que afavoreix el «començar de nou». Efectivament, educar suposa reconduir situacions, resoldre conflictes, perdonar, reiniciar projectes, etc., i això només és possible amb una ferma disposició del cap i del cor. Finalment, el món interior és el gran pòrtic a la possibilitat d'una vida espiritual rica i profunda on Déu apareix com anhel radical o, com formula ChL 61, un entorn privilegiat on l'acció educativa de Déu es fa present a través de l'Esperit.

Andreu Ibarz

Director general de Blanquerna-URL i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Els joves i la glocalitat

La Jornada Mundial de la Joventut ha portat nombrosos joves d'arreu del món a casa nostra. Des de fa mesos, molts voluntaris han preparat amb generositat i entusiasme la seva acollida, i la celebració d'aquest gran esdeveniment eclesial, en la seva fase inicial als bisbats i amb Benet XVI posteriorment a Madrid, és sens dubte un moment fort de gràcia que infondrà esperança i donarà noves energies a les nostres comunitats, especialment als joves. S'han alçat veus crítiques una vegada més, també dins de l'Església, sobre l'oportunitat i la conveniència d'invertir tants esforços humans i materials en la realització d'una manifestació multitudinària d'aquestes característiques, però també una vegada més, els joves que han respost a la crida del Papa a viure uns dies intensos d'aprofundiment de la fe cristiana amb coetanis de les més variades

cultures i llengües han demostrat que aquesta cita periòdica dels joves amb ell continua mantenint plenament el seu sentit.

He participat com a acompanyant a quatre JMJs. Ara fa vint anys, vaig anar amb joves japonesos a Czestochowa, i quatre anys més tard a Manila. Ara en fa sis, amb joves italians a Colònia. Enguany a Madrid amb els catalans. He pogut, doncs, viure la JMJs des de diverses sensibilitats i exigències, i ser testimoni dels seus efectes benèfics en el cor de molts joves que, a partir d'aquesta experiència, s'han compromès com a cristians i han acollit la missió que han sentit que el Senyor els encomanava com a membres de l'Església.

Vivim en un món global, i els joves són especialment sensibles a la «catolicitat» de l'Església. Experimentar la universalitat del missatge i de l'experi-

ència que proposa és important per consolidar en ells la pròpia opció cristiana. Ara bé, com molt bé han posat en relleu els sociòlegs i els economistes, en el context mundial actual cal pensar i projectar globalment, però per tenir realment incidència, cal actuar localment. Això és el que significa el neologisme *glocalitat*, encunyat als anys noranta. Després d'aquesta gran vivència global que ha fet prendre volada a molts joves i ha encoratjat tots els qui tractem de fer camí amb ells, ara és el moment de sembrar i de llaurar localment: a les paròquies i als bisbats, als moviments i associacions juvenils. El repte és gran a la nostra societat, on sovint sembla que no aconseguim connectar amb els interessos reals dels joves, però si mantenim un esguard global, veritablement *catòlic*, sabrem trobar els camins que ens cal ara recórrer localment.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Fe i solidaritat

Malgrat tots els intents per desprestigiari la Jornada Mundial de la Joventut per part de l'esquerra més radical i ideologitzada, que ha gosat mentir sobre el finançament de l'esdeveniment, no pot imposar la seva força davant dels fets. No tinguem por!, els enemics ignoren que no estem sols. Ja ens ho va dir Jesús: «Jo seré amb vosaltres tots els dies fins a la fi dels segles» (Mt 28,20). Es tracta d'un esdeveniment que el mateix Govern d'Espanya ha declarat com a esdeveniment d'interès públic excepcional, la qual cosa implica beneficis fiscals per als patrocinadors.

Aquesta trobada aportarà cent milions d'euros a l'economia espanyola, amb un cost zero per al ciutadà. La JMJ ha previst dues accions solidàries: una al Brasil, on crearà oportunitats entre la joventut brasilera més afectada per la pobresa i la violència, i una altra a Madrid, on es construirà un complex residencial de 127 habitatges per a persones en risc d'exclusió social. Signes com aquests són els que mostren el camí de l'amor, tot comproment-se amb els més necessitats. No és el primer cop que una Jornada Mundial de la Joventut ofereix una iniciativa solidària com aquesta.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

Una santa providencial

Gianna Beretta era llicenciada en Medicina. Va ser metgessa en cirurgia i en pediatria i va fer cursos i pràctiques de ginecologia. Bona professional, en el desenvolupament de la seva tasca mèdica era afectuosa, amable i somrient. Es va casar amb Pietro Molla. El matrimoni va tenir quatre fills. El darrer, una nena, de nom Gianna Manuela.

Gianna Beretta, durant el darrer embaràs, va observar que hi havia una cosa que no anava bé. Va anar al ginecòleg. Se li va diagnosticar que calia fer una operació urgent. Gianna podia morir si no abortava. La seva resposta va ser exemplar. De manera taxativa, va decidir que salvaria la vida del seu fill encara no nascut, tot i que això li costés la seva pròpia. Alhora, estava convençuda que ella mateixa moriria. El veredictor clar i sentenciador dels metges i el seu propi coneixement mèdic portaven a afermar aquesta convicció sobre el perill que corria la seva vida. Però ella estava disposada a patir qualsevol cosa per salvar la vida del seu fill.

En apropar-se el moment del part, Gianna afirma que morirà. No va morir el dia del part, però sí una setmana després. Un lapse de temps que va ser com un somriure entre llàgrimes i unes llàgrimes al costat d'un somriure. Encara va tenir temps de veure la seva filla acabada de néixer, d'agafar-la en braços, de contemplar-la en silenci amb profunda mirada, de tenir-la al seu costat amb una tendresa indescriptible i d'acaronar-la suaument, sense dir ni tan sols una paraula. L'amor de mare havia estat més fort que

Impacte econòmic de la JMJ

Els portaveus de la JMJ insisteixen en el fet que la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) s'autofinança en un 70% amb les inscripcions dels joves i en un 30% amb patrocinis d'empreses i col·laboracions particulars. Les administracions públiques no aporten diners, per la qual cosa el cost serà nul per al contribuent. «És una festa que paguen els joves, la major part dels quals són estrangers», assegura Yago de la Cierva. Poden quedar-se tranquils els crítics i els no partidaris. És més, molts se'n beneficiaran econòmicament perquè, segons càlculs de la Cambra de Comerç de Madrid, la JMJ aportarà a l'economia espanyola més de cent milions d'euros. La consultora Pricewaterhousecoopers elaborarà un informe detallat sobre l'impacte econòmic de la JMJ després de l'esdeveniment.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

l'egoisme. Havia donat la vida per la seva filla. Quan va morir, Gianna tenia 39 anys.

Gianna Beretta va ser canonitzada per Joan Pau II el 1994. Inscrita en el llibre dels sants, resplendeix com un gran model i una gran llum, especialment per a les joves embarassades i les mares. És una santa providencial per al temps actual, una dona que va saber sacrificar-se i, alhora, estar contenta.

Dr. JOSEP M. MONTIU DE NUIX
Barcelona

Tranquil·litat estiuenca

Estic gaudint de la tranquil·litat del mes d'agost. Poca gent, pocs cotxes, poc soroll, però el que més em descansa és el fet que el telèfon també truca poques vegades: truca, sí, algun familiar, una persona amiga... trucades que et fan gaudir d'una estona de conversa gratificant.

Dic tot això perquè durant el mes d'agost deixen de trucar els que ens volen vendre, els que ofereixen rebaixes, els que ens volen regalar qui sap què, les ofertes, els premis... Truquen a tothora —moltes vegades sense cap mirament ni educació—, sobretot al migdia i al vespre quan s'espera una estona de repòs merescut després de treballar. Fan vacances! Els haurien d'allargar. Ningú no ens pot protegir d'aquestes empreses que no ens deixen tranquils?

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Mundo indignado, edénico y moderno

Huellas de recuerdos quedan, en memoria, de aquella cíclica y ausente primavera, ataviada de polícromos colores, perfumada de invisibles fragancias, y albergue de políglotas lenguas. ¡Ay! de los indignados, llenando plazas y parques, y voces libres, estentóreas, navegando rumbo a sudorosas y abiertas acampadas, rompiendo en tropel internos silencios. Como olas encrespadas, brazos y manos en alto,

en protestas se mecían, exigencias y justicia, aquella primavera de rebeldes ideas y asambleas. Y el cálido oxígeno, su presencia hizo con sangre y llores, y del crecer de la pobreza del dolor y el engaño en la geografía vasta y mundanal, de sedientas plegarias, musicadas de amor y paz. Indignado de respiro y hambre, con llanto nace el humano, el cristiano y el laico, y alimento a la madre clama con alma intocable y rebelde. Indignados Papas y reyes, y humildes ciudadanos. Indignado Jesús predicó y amó. Indignado nace y muere el hombre en el aura de la esperanza y en los arcanos del misterio.

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

Deteriorament educatiu

Si els darrers informes PISA han reflectit el deteriorament de la qualitat educativa a l'Estat espanyol, el més recent ha arribat a la conclusió que el nostre país se situa 24 punts per sota de la mitjana de l'OCDE en comprensió lectora en format digital. Aquesta esquerra és un altre símptoma pessim de futur sobre la capacitat de les noves generacions per assolir una productivitat que ens permeti competir. Les administracions han presumit d'inversió tecnològica, de portàtil per a cada dos nens... però fins ara, segons els informes, amb poc èxit.

VALENTÍN ABELENDÁ CARRILLO
Salt

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Secret de confessió

Quan pot un sacerdot parlar del que sent en confessió? Si a Irlanda s'aprova una llei que obligués els sacerdots a denunciar davant les autoritats els penitents que s'han acusat de pedofília, haurien d'acatar la llei o incórrer en delictes?

El sigil sacramental que imposa el secret total per part del sacerdot sobre el que sent en confessió és sagrat i mai no ha de ser violat, tot i a risc de la vida del confessor. Seria una traïció enorme, un autèntic sacrilegi. El confessor representa Jesucrist, ric en misericòrdia, que acull amb amor tot pecador que acut a Ell. Si s'admetés una única excepció a aquesta norma suprema, la confessió quedaria tocada de mort. Mai i sota cap concepte el sacerdot pot trencar el secret de confessió. I jo aconsello que a les converses entre sacerdots s'eviti parlar, de manera general i indirectament és clar, del que sent al confessor. La discreció correspon especialment a la boca del sacerdot. És cert que alguns governs com els d'Irlanda o Austràlia han plantejat l'obligació de delació als sacerdots que sentin pecats d'abusos a menors. Però fins i tot en aquest greu extrem, la proposta és inacceptable i si els sacerdots trenquessin el secret quedarien automàticament excomulgats. Cal obeir Déu abans que als homes i, especialment, quan els homes s'oposin a les lleis de Déu. En aquest sentit, si un sacerdot fos empresonat per mantenir el secret de confessió, la presó seria per a ell un títol gloriós. El Codi de Dret Canònic adverteix que el sigil sacramental és inviolable; per tant, està completament prohibit que el confessor denunciï el penitent, ni tan sols en part, per cap motiu. Una altra cosa és que en determinats casos el confessor pugui o hagi d'imposar al penitent que es lliuri a les autoritats, com a condició per a l'absolució. Però no pot fer-hi cap altra cosa.

Hi ha casos en els quals una part de la confessió pot ser revelada a altres, però sempre amb el permís del penitent i sense descobrir-ne la identitat. Per exemple, quan una persona s'acusa d'haver fet un avortament, el confessor l'envia al penitencier diocesà, o si el penitent no pot anar-hi, li demana permís per fer ell la gestió sense revelar la identitat del penitent. Després d'haver fet aquesta diligència, el penitent torna i rep l'absolució i la penitència. Per a alguns pecats cal acudir a la Penitenciària Apostòlica, a Roma. Potser seria convenient que determinats delictes que causen més escàndol es reservessin a la Santa Seu. L'Església manifestaria així més clarament el rebuig a crims tan abominables. En tot cas, sempre es preserva la identitat del penitent.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

L'Aplec de Malalts Mentals d'Olzinelles

Josep Serra
Olzinelles

Un any més, s'ha celebrat a la parròquia de Sant Esteve d'Olzinelles (municipi de Sant Celoni, Vallès Oriental) l'Aplec de Malalts Mentals, en concret la dotzena edició. Tot va començar sent rector d'Olzinelles el Dr. Ernest Zaragoza, que va inspirar i alhora fou marmessor de la religiosa Maria Helena de Temple, natural de la mateixa localitat, que va deixar mig milió de pessetes perquè a la parròquia s'hi pogués oferir alguna activitat assistencial a favor d'algun col·lectiu de disminuïts físics o psíquics.

En morir la benefactora, el rector va tractar d'esmerçar aquells diners segons la voluntat de la legatària. Es va adonar que per als infants disminuïts existien ja diverses activitats i ajudes; en canvi, quasi no n'hi havia per als malalts mentals majors d'edat. I va pensar que aquests eren els més pobres de tots. Es va recordar del seu parent llunyà el Dr. José María Esquerdo Zaragoza (1842-1912), que va escollir la carrera de metge psiquiàtric en sentir els crits d'un malalt mental que era maltractat. Essent ja metge de psiquiatria, durant la tercera guerra carlina (1874-1876) va ser enviat pel ministre de Sanitat a l'Hospital de Sang d'Iratxe, on féu coneixença amb sant Benet Menni, que el 1876 tenia cura dels malalts mentals a Escorial i que després, el 1881, fundaria el psiquiàtric de Ciempozuelos a Madrid i les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, dedicades exclusivament a atendre malaltes mentals.

El Dr. Esquerdo Zaragoza, amb diners del seu patrimoni, va fundar el Sanatori Psiquiàtric de Carabanchel (1877), que tenia sucursal a la platja del Paradís de La Vila Joiosa (Alacant) perquè els malalts mentals poguessin accedir a la teràpia dels banys de mar. I en aquesta ciutat, de la qual el Dr. Esquerdo és el fill més il·lustre, era tanta la sensibilitat que hi havia envers els malalts mentals que encara avui dia, quan es fa la processó de sant Agustí —record de l'antic convent de frares agustins ermitans que hi hagué a la ciutat fins al 1835—, la gent prega al sant demanant-li: «Sant Agustí, en-

teniment i juí», és a dir, «Sant Agustí (doneu-nos) enteniment (salut mental) i seny.»

Morta la benefactora, el rector va trucar a la porta de diverses institucions que acceptaven els diners, però no volien dur a terme cap activitat a la parròquia d'Olzinelles. El 8 de març del 2000, el rector es va posar en contacte amb la Gna. Pilar Urra, superiora del Centre Psiquiàtric P. Menni, de Sant Boi de Llobregat (Barcelona), i li va proposar celebrar amb el seu ajut una trobada anual de malalts mentals, amb el nom d'Aplec de Malalts Mentals d'Olzinelles, mentre duressin els diners del llegat.

Ella i la Gna. Anna Domene anaren a veure si les instal·lacions parroquials eren adients per portar-hi les malaltes. Com que hi van donar el vistiplau, el

3 de abril del 2000 es va celebrar el I Aplec en els terrenys que són propietat de la parròquia (106.000 m²), situada dins del Parc Natural Montnegre-Corredor i que depèn de la Diputació Provincial de Barcelona i de l'arquebisbat de Barcelona, avui del bisbat de Terrassa.

La iniciativa tracta d'oferir cada any a un grup de malaltes mentals, seleccionades per les Germanes Hospitalàries, un dia d'esbarjo en plena natura. L'estructura de la celebració de l'Aplec és molt senzilla. Arriben en autocar fins a prop de la parròquia, on el rector les rep ple de joia. S'accedeix al cementiri per oferir un ram de flors a la benefactora, que hi és enterrada. Tot seguit, es passa a l'església, on es fa una pregària, es canta el *Vírolai* i el mossèn els comunica les

notícies referents a la celebració des de l'últim Aplec. A l'era de la rectoria se serveix un pisco-labis a les malaltes, acompanyat de la música que sona pels altaveus.

A continuació, comencen les activitats lúdiques (cants, balls, jocs de pilota, poesies...) que ocupen la resta del matí. A l'hora de dinar es traslladen totes (malaltes, germanes i voluntàries) a un restaurant col·laborador, on hi ha un dinar de germanor, acabat el qual s'acomiaden fins a l'any vinent, felices d'haver participat d'aquell dia d'excursió en plena natura. Les malaltes esperen ansioses cada any aquest aplec, que viuen amb goig immens, manifestat també quan el mossèn les visita per la festa de Sant Antoni de Pàdua i en altres ocasions per assistir a les seves activitats lúdiques, de teatre, etc.

En acabar-se el fons del llegat, la celebració dels Aplecs s'ha pogut continuar mercès al fet que el rector, en celebrar les seves noces de plata sacerdotals, va renunciar als regals de familiars i amics a canvi de la seva col·laboració econòmica per a la celebració dels Aplecs; també hi col·laboren els feligresos de les parròquies que ha servit fins ara Mn. Ernest. Val a dir que fins ara han participat en l'Aplec més de 600 malalts mentals.

La celebració dels Aplecs s'ha fet sempre dins d'una gran discreció. Potser per això aquesta iniciativa és poc coneguda, tot i que algunes vegades se n'han fet ressò els fulls dominicals de les diòcesis de Barcelona i de Terrassa, així com els suplementos del full dominical de les parròquies d'Olzinelles, Vilalba Sasserra, Vallgorguina, Sanata, Collsabadell, Sils, Riudarenes, Vallcanera, l'Esparra, Castell d'Aro i Fenals-Platja d'Aro.

Quan es va celebrar el primer Aplec, el rector pensava que era l'únic de malalts mentals que hi havia a tota la diòcesi, però després va resultar una iniciativa única, no solament a Catalunya i a Espanya, sinó a tot Europa, com es féu constar a la *Història de la parròquia d'Olzinelles*, publicada a *Analecta Sacra Tarraconensis*. De manera que, sense buscar-ho ni pretendre-ho, aquesta humil iniciativa ha fet que la parròquia de Sant Esteve d'Olzinelles hagi entrat a formar part de la nostra petita història de la psiquiatria catalana pel que fa a les activitats

Benedicció de la campana claustral al convent de Santa Clara de Balaguer

Sor María Victoria Triviño, O.S.C.
Balaguer

La vigília de la jornada que l'Església dedica a pregar «pels consagrats al Senyor en la vida claustral», Mn. Pau Vidal va beneir la nova campana claustral del convent de Santa Clara de Balaguer. Ens hi van acompanyar els fidels que assisteixen diàriament a la missa en el santuari.

La campana de l'espadanya crida als actes de pregària litúrgica més importants: la missa, laudes i vespres. La campana anomenada «claustral» és a l'interior i té molts llenguatges.

El repic sempre convoca la comunitat. Habitualment, per l'hora, se'n coneix el toc. Però algunes vegades és un imprevist el que convoca fora d'hora i cal anar al peu de la campana per saber-ne el motiu. La combinació de diversos tocs i repics crida individualment cada germana com si en sapigués el nom.

La campana claustral mai no s'electricifica, sempre es toca manualment. Demana l'ofici de campanera, que es confia habitualment a les novícies o juniores. El convent de Santa Clara de Balaguer va tenir quatre campanes. Una va romandre a l'espadanya i va

esperar silenciosa la nostra arribada. De les altres tres, va quedar-ne el suport buit; eren la claustral i dues més petites, una a l'hort i l'altra a la porteria per no quedar incomunicades si fallés l'electricitat.

De mica en mica, ens vam proposar recuperar una cosa tan important en un convent com és la campana claustral. I ja ha estat possible. És una campana sana, de nova fundició, que porta l'efigie de santa Clara i la creu, i està dedicada per Abel, el fonedor. S'anomena *Santa Clara* i porta la inscripció «VIII Centenari de la fundació de l'orde de Santa Clara».

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 8

La bellesa, camí cap a Déu

Sèneca des de la bonança marina

Josep-Maria Puigjaner

Eulàlia Grande

És una tarda d'estiu. En primer terme, la mirada rellisca per una sorra d'aiguamolls i ensopega amb un tronc que descansa al sol després d'haver estat arrossegat des de vés a saber on. Però la mirada no s'atura i segueix cap a una llenca de mar mediterrània que arriba a la platja amb un somriure blanc. Ningú no em negarà que gaudim d'una mar esplèndida, que ara a l'estiu acarona el navegar ociós de petites barques. Per això no m'estranya que fenicis, cartaginesos, romans, grecs i àrabs es dediquessin a escorcollar tots els topants d'una mar tan seductora, tan pròdiga en pobles, tan amarada de cultures.

La bonança marina d'aquesta avançada hora

de la tarda ens acosta a la serenor espiritual de Luci Anneu Sèneca, aquell filòsof ciutadà romà nascut l'any 4 aC a la Hispània Bètica. Al seu amic Lucili escriu Sèneca unes cartes farcides de saviesa i de moral estoica, que solen girar sobre dos eixos: la virtut és l'únic bé de l'home, la mort ha de ser afrontada sense cap temença. Com a escriptor, Sèneca es complau comunicant-se, esplaiant-se en la companyia dels amics. Sap molt bé que la vida s'ha de compartir perquè sigui plena i saborosa. Així, escriu a Lucili que «si la saviesa es donava amb la condició de tenir-la tancada, sense comunicar-la, jo la refusaria: cap

bé no es posseeix a gust sense company». Els coneixedors de l'obra de Sèneca es pregunten si el filòsof de Còrdova va arribar a conèixer el cristianisme. Sembla que no, perquè a les hores, en els primers anys d'expansió, la doctrina de Jesús de Nazaret no era valorada, sinó més aviat refusada pels notables de la societat romana. Però Sèneca, paradoxalment, escriu uns pensaments de gran elevació: «Sí, Lucili, un esperit sagrat resideix dintre de nosaltres, observador dels nostres mals i guardià dels nostres béns. Bé que és incert qui és Déu i com és, el cert és que Ell dóna consells nobles i infrangibles, i Ell habita en cada ànima virtuosa. Ell és prop de tu, és amb tu, és dintre teu.»

Curiositats caputxines

Algunes curiositats en la predicació del Barroc

A través de l'anàlisi dels fons bibliogràfics de les antigues biblioteques conventuals del Principat de la Catalunya dels segles XVII i XVIII, podem percebre una presència força abundosa d'edicions dels sermons d'autors patristics i escolàstics, especialment antonians, que servien de model inspirador als predicadors de l'època barroca a l'hora de confeccionar llurs sermons. Sant Antoni de Pàdua (+ 1231) fou molt estimat pels predicadors de la contrareforma, per la gran incidència antoniana en la renovació de la predicació medieval d'encuny evangèlic.

Atesa, doncs, la força evangèlica dels sermons d'Antoni de Pàdua, conegut precisament com a *Doctor Evangèlic*, l'any 1751 el caputxí Maties de Marquina publicà a Madrid, en dos volums, la *Escuela General de San Antonio de Padua*. En aquest tractat homilètic escollí la figura del sant paduà com a paradigma, motiu i pretext per poder enllestir a la seva ombra les més variades i abarrocades prèdiques, les quals eren expressament preparades a guisa d'entreteniment per als diversos estaments de la societat del set-cents com ho fou, per exemple, aquell *Sermón de San Antonio en que se declara argonauta y descubridor de un nuevo mundo* (cf. vol. I, pp. 199-200), on el pare Marquina acabà llur sermó tot presentant a l'auditori sant Antoni de Pàdua talment el principal model inspirador de la predicació franciscana, puix que «sabia predicar, porque sabia convertir».

Durant els segles XVII i XVIII, tot i les nombroses predicacions de missions populars a la ruralia de Catalunya per a la instrucció moral i catequètica dels camperols i menestrals, a les ciutats hi sovintejaren aquells sermons pronunciats per a l'entreteniment dels estaments benestants de la societat juntament, també, amb la divulgació de fulletons i llibres, força estranys i curiosos, estampats amb la mateixa finalitat recreativa. Per exemple, foren molt llegides durant l'època setcentista les *Conversaciones instructivas* que

Representació dels monstres marins descrits en alguns dels sermons divuitescos.

«Durant els segles XVII i XVIII, a les ciutats hi sovintejaren aquells sermons pronunciats per a l'entreteniment dels estaments benestants de la societat»

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels caputxins
de Catalunya

l'any 1786 publicà a Pamplona el caputxí Francisco de los Arcos. Aquest llibre, al seu dia, fou la riota dels cercles il·lustrats, i finalment, amb molt bon encert, acabà inserit a l'Índex de llibres prohibits.

En les pàgines d'aquestes *Conversaciones instructivas*, tan apreciades com a lectura d'entreteniment, hi trobem alguns episodis que eren emprats força sovint pels predicadors del Barroc per tal d'excitar la curiositat de l'auditori i evitar, amb aquests entreteniments i curiositats, que no s'avorriessin massa durant els llarguissims sermons. A guisa de mostra oferim un relat que narra la captura d'un monstre marí que hauria presagiat les sanguinàries vespres sicilianes, aquell famós aixecament dels sicilians l'any 1282 contra l'ocupació francesa de l'illa, que culminà amb la coronació del rei Pere II de Catalunya com a sobirà de Sicília, després de la seva intervenció militar a favor dels illencs. Escriví, doncs, Fray Francisco de los Arcos que:

«El día catorce de febrero del año mil doscientos ochenta y dos, siendo pontífice Martino IV, fue cogido un pez monstruo en el Mediterráneo cerca del puerto de Cien Celdas, que es de los Estados del Papa. Era el pez de tan horrorosa figura, que siendo la figura y tamaño de un león —tenía pelos y miembros de tal— daba tan espantosos bramidos que tenía atemorizados a los pescadores. Luego que éstos lo mataron, fué llevado a la presencia del Papa Martino, que se hallaba en [...] Civitá Vieja, y quedó el Papa horrorizado al ver su monstruosidad espantosa. Y aunque no ignoraban que en el mar se crían las mismas especies de animales que en la tierra, lo tuvieron por presagio fatal; y parece que lo fue en realidad, pues al siguiente mes [...] sucedió la fatal matanza de los Franceses en toda la Isla de Sicilia»; (*Conversaciones instructivas*, p. 111). Aquestes ratlles s'acompanyen amb la reproducció d'alguns d'aquests monstres marins, segons un gravat d'època.

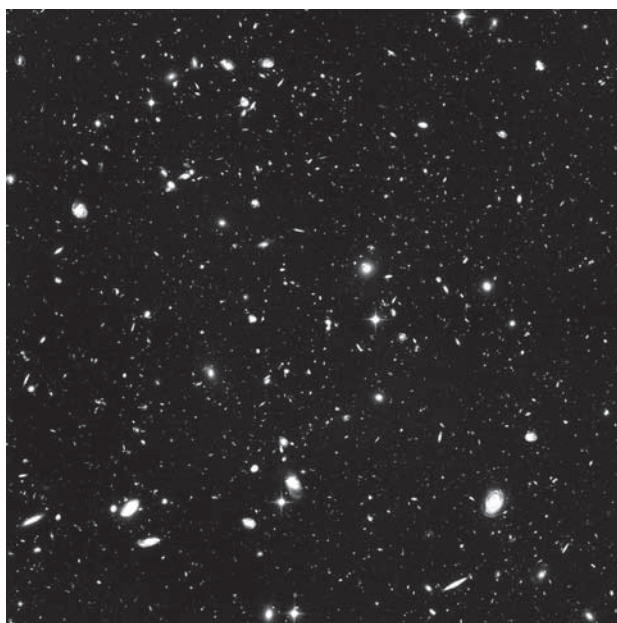
9 interrogants de la ciència

Pot explicar algú què significa un espai infinit?

Aquesta pregunta és de física, però també de filosofia. La fa Andrew Motion, que és un poeta creador, dels guardonats. Diu així: «La idea de no haver-hi cap final a l'espai sembla lògicament impossible. Com pot ser que no existeixin límits a l'espai? Sabem que l'espai s'expansiona, però dintre de què es va expansionant? És que està pressionant dintre d'una altra cosa i fent que rebi contracció, o bé és que l'univers s'està introduint precisament en el no-res? En aquest cas el no-res i quelcom semblen ser ben bé el mateix. També s'ha dit que l'univers pot ser que d'aquí un temps es contragui; això fa aixecar unes preguntes semblants. Què reemplaçarà l'espai que era quelcom de l'univers?»

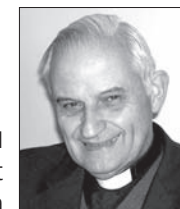
I després el nostre poeta afegeix una altra pregunta. Diu: «En un nivell més frívol, jo voldria saber si el meu gat es troba del tot evolucionat com a espècie. És ben cert que dóna la impressió de tenir ben bé ja tot el que necessita. I seguint amb això, m'agradaria saber si els humans són el pas últim en l'escala de l'evolució dels primats o bé si encara hi haurà una nova espècie corrent pel món algun dia mentre nosaltres estarem tancats en zoos i obligats a fumar cigarretes en els seus laboratoris.»

La segona pregunta es pot contestar així: el futur de l'evolució presenta molts interrogants, però de l'espècie humana hem de dir, en cristià sobretot, que tenim intel·ligència racional, amb autoconsciència,

«Si poguéssim córrer en línia recta indefinidament no arribaríem mai a cap final sinó que tornaríem al punt de partida»

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

cosa que ens fa essencialment diferents de les bèsties, i això no ho podem pas perdre, és característic de la nostra espècie. Si Déu, a més, ja ens ha concedit la filiació divina, és impensable un nou perfeccionament cap a una espècie superior.

Però pel que fa a la qüestió sobre la infinitud de l'espai ja sabem que una cosa és la imaginació i una altra la realitat. No té sentit dir que l'espai es troba contingut dins d'una altra cosa. La teoria einsteiniana de la relativitat en fa un tot amb el temps: l'univers és un espai-temps de quatre dimensions que s'ha anat desenvolupant amb unes lleis pròpies, finit necessàriament, encara que la nostra imaginació ens faci pensar en un més enllà. És la teoria que ens diu que ha de ser finit, i la seva edat de 13.700 milions d'anys ho confirma, però segons la mateixa teoria al mateix temps és sense límits; si poguéssim córrer en línia recta indefinidament no arribaríem mai a cap final sinó que tornaríem al punt de partida. És el que diu Einstein. Costa d'imaginar, oi que sí? Però també és inimaginable un final sense res, ni espai per seguir. No es pot pressuposar que abans del naixement de l'univers ja hi hagués espai. L'espai i el temps van originar-se alhora, a l'instant del Big bang, i fan un tot. Així ho diuen els que admeten la teoria de la relativitat generalitzada. No invento res. I aquesta és la resposta que s'ha de donar al poeta que ens ha fet la pregunta sobre la infinitud de l'espai.

L'entrevista de l'estiu

«Atendre els fills també cansa, però és una autèntica escola de vida»

Ignasi Miranda, director i presentador d'«El primer cafè» de Ràdio Estel, passa uns dies de vacances en família «nombrosa»

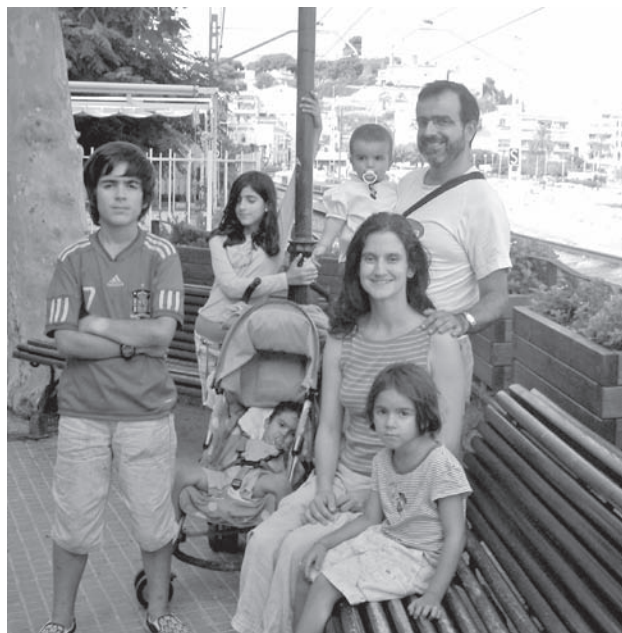
Samuel Gutiérrez

Durant el mes d'agost, Ignasi Miranda, locutor estrella de Ràdio Estel, fa un parèntesi en les seves responsabilitats professionals per dedicar-se més intensament a la família, que en el seu cas és nombrosa. Son dies, per a ell, de reflexió i de repòs corporal i espiritual. Dies també per valorar la temporada que ja s'ha tancat i començar a projectar amb il·lusió la vinent.

No tinc clar què pot ser més dur i cansat, si aixecar-se cada dia a les 4.45 del matí o atendre cinc fills entre 1 i 12 anys...

Les dues coses tenen cara i creu. Matar de dilluns a divendres és dur i alhora ajuda a tenir ordre, a treballar amb el màxim rigor possible i a aprofitar el temps. «A quien madruga, Dios le ayuda.» Jo crec en el contingut d'aquesta dita. Atendre els fills també cansa, però és una autèntica escola de vida. Ara que estic de vacances, faig això més sovint, i aquesta realitat destapa més els inconvenients que tenen les obligacions de pare. Dit això, hi ha una cosa que està per sobre de tot: Déu, amb els fills, ens envia missatges d'amor constantment, la qual cosa em fa tenir una enorme alegria malgrat les dificultats. Per tant, ara que veig més els nens, estic molt més content.

Quines activitats que no pots fer durant el curs ordinari has reservat per a les vacances?

Dedico una part de les vacances a fer ordre a casa: llançar o donar coses per reservar espai i reubicar llibres, joguines, roba i altres objectes. Una altra part la dedico a enllestir la nova edició del meu llibre *Pregàries de tu a tu, cicle C*, així com a la lectura d'alguns llibres. Finalment també reservo unes hores per visitar diversos santuaris i espais religiosos: la Salut de Sabadell, el convent de Sant Ramon, a la Segarra, i la Cova de Sant Ignasi, a Manresa. D'altra banda, agafarem el cotxe per passar una setmana a Burgos, la meua terra d'origen.

Aconsegueixes desconnectar de l'actualitat?

No. D'una banda, crec que és bo trencar una mica amb el meu dia a dia professional. D'altra banda, també és recomanable mantenir-se una mica informat del que passa al món.

Tot i dedicar el mes d'agost a fer vacances, noseran vacances del tot, perquè hauràs de treballar algun dia, sobretot coincidint amb la JMJ... Què esperes d'aquesta gran trobada del Papa a Madrid amb els joves?

De la JMJ Madrid 2011 n'espero sobretot un gran impuls a la pastoral juvenil de l'Església. El necessitem a nivell religiós, però també en l'aspecte humà i social. Jesucrist, amb els valors que transmet, és una gran aportació i una bona proposta en un moment com l'actual, de crisi material i espiritual. Per això vaig pensar a transmetre aquesta reflexió per Ràdio Estel el 13 d'agost a l'Espai Fòrum de Barcelona, durant l'Eucaristia dels joves acollits a les diòcesis catalanes.

Tinc entès, a més, que tu has participat en una Jornada Mundial de la Joventut. Quina ha estat la teua experiència?

Vaig participar físicament en la Jornada Mundial de la Joventut Santiago de Compostel·la 1989, quan tenia 20 anys. Va ser amb un grup de Burgos al qual es va unir un grup d'amics meus de Catalunya, dos italians i sobretot el Guillermo González, un bon amic meu amb una minusvalidesa cerebral que afecta la seva mobilitat física. Una experiència inoblidable. Vaig atendre el Guillermo amb molt de goig, i vaig ajudar-lo a descobrir el Crist que no ens abandona. Amb ell vaig poder accedir fins a la primera fila del Monte de Gozo, on es va celebrar la vetlla i també l'Eucaristia l'endemà. Recordo el caliu i l'esperit de comunió d'un milió de joves que cridaven, davant de Joan Pau II: «Sóc pelegrí!»

Amb la distància que permet agafar el relax vacacional, quina valoració fas d'aquesta temporada d'El primer cafè?

Molt positiva. Aquest any, amb encerts i errors, hem trobat un bon equilibri de continguts, amb una primera hora d'informació i tertúlia i una segona d'entrevistes en profunditat, seccions variades i petits espais. És motiu per felicitar l'equip, amb Carolina Costa, Sara Cruz, Ramon Castelló, David García, Joan Piñol, Xavi Aguilar i Toni Huguet. Juntament amb el coordinador de Ràdio Estel, Enric Frigola, el director, Jaume Aymar, i els col·laboradors, tots han enriquit el programa i m'han ajudat molt des de les seves aportacions variades.

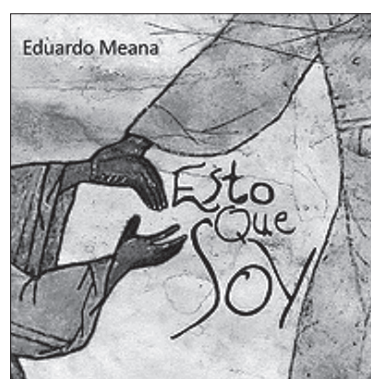
El darrer Baròmetre de la Comunicació ha xifrat en 20.000 persones els oients de Ràdio Estel. És aquesta xifra motiu d'esperança?

Sí. En el món de la ràdio, però, el camí per recórrer és molt llarg. Sé que podem millorar molt més i hem de seguir treballant per tenir més oients. Humilitat, capacitat de treball i el missatge humà i cristià que ens acompanya són les tres potes que aguanten el gran projecte de Ràdio Estel.

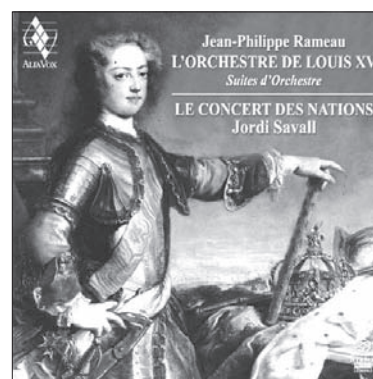
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

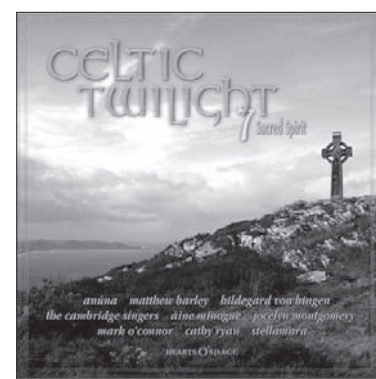
★ Eva Cortés, *Back 2 the source*. Universal Music

★ Eduardo Meana, *Esto que soy*. Editorial San Pablo

★ Le Concert des Nations-Jordi Savall, Jean-Philippe Rameau. Alia Vox

★ AA.DD., *Celtic Twilight*. Resistencia

A ritme de jazz

Eva Cortés és una de les joves compositoras i intèrprets més interessants del panorama de jazz en llengua espanyola. En el seu nou àlbum ha comptat amb la col·laboració dels guitarristes Romero Lubambo i Mark Whitfield, del baixista Alain Pérez i del bateria Marc Miralta. La música de Cortés reflecteix les influències rebudes del seu mestissatge cultural (nascuda a Hondures, va créixer a Sevilla i resideix actualment entre Madrid i París).

Camí de la fe

Esto que soy és un disc que canta al Senyor i a l'Esperit Sant, a l'amor, a la pau, a l'esperança i a la llibertat. El seu autor, Eduardo Meana, és un sacerdot salesià nadiu de la Patagònia amb un carisma ben significatiu per entrar en sintonia i comunió amb els joves, a més de comptar amb un gran do com a músic i sobretot com a compositor. És autor de cançons molt conegudes arreu del món. Els arranjaments del disc són obra de Kiki Troia i Jonatán Narváez.

Simfonies líriques

L'extraordinària diversitat i la inventiva del llenguatge orquestral, de les formes i de la instrumentalització que ens ha llegat Jean-Philippe Rameau l'acrediten com el més innovador i genial compositor francès del seu temps. En aquest doble CD es presenten quatre simfonies (*Les indes galantes*, *Naïs*, *Zoroastre* i *Les boréades*) interpretades per Le Concert des Nations (orquestra que fa servir instruments d'època), sota la direcció de Jordi Savall.

Música sacra

El volum setè d'aquesta sèrie teixeix, com ja és habitual, un tapís de pregona serenor amb diferents composicions de música sacra que arriba des de l'antiguitat fins als nostres dies. Aquests himnes i clàssics corals reflecteixen aquella espiritualitat intemporal que es troba en l'essència mateixa de l'estil celta. Entre altres peces, cal destacar les següents: *Kyrie Eleison*, *Lament of the three Marys*, *Hymn to the Virgin*, *Caritas* i *Immrama*.

Tot i l'urbanisme desenfrenat que domina el fons de les valls, el Principat d'Andorra ha preservat intactes les seves esglésies, gairebé totes romàniques. L'absència històrica de guerres i revolucions i el mateix aïllament natural han facilitat que a Andorra les esglésies hagin arribat als nostres dies poc modificades, i que en alguns casos conservin elements artístics únics i singulars.

Andorra, e

SANT CLIMENT DE PAL

Dins de la parròquia de la Masana, enfilat a 1.500 metres d'altitud, hi ha el bonic poble de Pal. Té l'atractiu d'haver-se salvat de la febre constructora i haver preservat intacta l'arquitectura tradicional. Aquesta petita joia està coronada per l'església romànica de Sant Climent, el campanar de la qual veiem una bona estona abans d'arribar al poble.

Després d'enfilat uns carretons costeruts i pujar diverses escales fem cap a Sant Climent, que com tantes altres esglésies andorranes té una àmplia porxada davant de la porta principal. A dins ens trobem amb un espai petit i acollidor. Només entrar veiem, a tocar de les escales gastades que duen al cor, una antiga pica baptismal de granit i, penjada a la paret, una creu gòtica de fusta. Aquí tot és d'una antigor venerable. A un dels costats l'església té una senzilla capella que d'entrada no ens crida especialment l'atenció. Però quan ens hi fixem bé ens adonem d'una peculiaritat: l'altar és la mateixa roca de la muntanya, eficaçment esculpida.

Com en altres esglésies andorranes l'absis principal està tancat per una reixa de ferro

forjat força treballat, de nou un bon exemple de l'artesanía del ferro en aquestes valls pirinenques. Darrere se'ns mostra un altar barroc, dedicat a sant Climent, i presidit per una elegant imatge romànica de la Mare de Déu del Remei. El romànic i el barroc, tot i ser dos estils tan diferents, aquí conviuen sense estridències, separats per molts segles però amarats tots dos pel mateix aire rústic intemporal, propi de les antigues societats rurals. Les parets de l'església havien estat ricament pintades en època gòtica, però avui només en podem veure alguns fragments. Del poc que en queda ens sorprèn una decoració a base de bran-

ques i fulles i algunes figures que no arribem a identificar. Un d'aquests personatges ens ensenya el rostre, que està dibuixat amb una gran delicadesa i expressivitat. Així mateix, les robes apareixen representades d'una forma molt elegant, quasi aristocràtica.

Acabada la visita sortim al porxo de l'entrada, des d'on gaudim d'una bona vista, i ens convencem que Pal, amb l'església i totes les cases antigues, és un dels pobles de tot el Principat d'Andorra que més val la pena visitar.

SANT MARTÍ DE

Aquí sembla que no hagi canviat res en els darrers 300 anys

el país del romànic (i II)

LA CORTINADA

La Cortinada és un llogarret de la parròquia d'Ordino situat en un petit pla a la vora del riu Valira del Nord, entre d'horts i camps de tabac. Hi arribem ben dematí, i encara que el sol ja ha sortit, els rajos encara no arriben a escalfar el fons de la vall. Al nostre entendre l'Església de Sant Martí té un aspecte peculiar que el fa interessant, perquè, fruit d'una reforma en època barroca, la façana principal és d'una horitzontalitat molt marcada. Ben mirada fins i tot ens recorda l'aspecte de les grans cases pairals. A la banda esquerra s'alça el senzill campanar romànic i a la dreta conserva un delicat absis, també romànic.

En ser a dins quedem admirats de trobar-hi un interior gran i diàfan que des de fora no imaginàvem. És un espai gairebé quadrangular, cosa poc habitual, amb diverses capelles obertes al mur i un gran cor sobre la porta d'entrada. A mà dreta, veiem l'absis de l'església romànica original, que avui queda en un racó. Encara conserva part dels frescos del segle XII, entre els quals reconeixem el titular del temple, sant Martí, representat com a bisbe de Tours, amb el bàcul i la mitra.

A la resta de l'església hi predomina el blanc de les parets i el marró enfosquit de la fusta del terra, els bancs i el sostre. Aquí sembla que no hagi canviat res en els darrers 300 anys, des de l'ampliació feta al segle XVIII. Els bancs, que encara avui es fan servir, són d'una fusta vella i gastada que els dóna molta personalitat; les reixes de forja dels altars continuen al seu lloc malgrat el pas dels anys; els altars barrocs de les diferents capelles llueixen un daurat impecable, com si els acabessin de fer. Aquesta església ha quedat meravellosament impermeable als canvis i les modes de l'època contemporània.

A banda i banda de l'altar principal, dedicat a sant Martí, hi ha alguns elements que sense ser grans obres d'art ens atrauen per la seva curiositat. Un d'ells, a tocar de les bigues, és un antic carilló circular, cobert amb un gran estoig de fusta finament treballada. A sota té una trona rústica, que avui ja no es fa servir, i des de la qual el capellà predicava als fidels. A la banda dreta de l'altar trobem el confessional, d'una antiguitat que no sabríem concretar, però en tot cas considerable. En alguns punts la fusta està decorada amb sanefes i altres motius, que als nostres ulls gairebé la converteixen en una peça de museu. De fet, tota l'església de Sant Martí de la Cortinada és digna de ser considerada una petita obra d'art de l'arquitectura de muntanya.

SANTA COLOMA

El tranquil poble de Santa Coloma, pertanyent a Andorra la Vella, posseeix una de les esglésies més antigues i singulars de tot el Principat. Des de la placeta que hi ha al davant n'obtenim una bona panoràmica i ens fixem en l'inconfusible campanar. És cilíndric —i no pas quadrat, com tots els que hem vist fins ara— i és l'únic de tot Andorra i un dels pocs de tot el Pirineu que té aquesta forma. Al nostre parer el campanar cilíndric dóna a tot l'edifici una inexplicable sensació de lleugeresa.

Després de travessar l'antic cementiri, avui enjardinat, arribem a la porxada, on ens adonem de la peculiar tècnica de construcció que es va fer servir als murs de l'església. Tot i ser de pedra de tant en tant hi apareixen uns travessers de fusta, que donen una certa flexibilitat a la construcció. És una tècnica pròpia de les esglésies preromàniques, cosa que segons els experts situa

la construcció de l'església de Santa Coloma al segle X. Som, per tant, davant d'una església més que mil·lenària, i probablement la més antiga d'Andorra.

En ser a dins tenim davant dels nostres ulls una nau perfectament rectangular, força gran. Als peus de l'església hi ha un altar barroc dedicat a la santa titular de l'església, i una gran pica baptismal de granit, semblant a les que hem vist a les altres esglésies. Però el més interessant és la part de l'altar. Entre la nau i l'absis hi ha un preciós arc de ferradura, una herència tardana del gust visigòtic per aquesta mena d'arcs. Tot al seu voltant té restes de pintures romàniques, les úniques d'aquesta església que queden al seu lloc original, amb un Anyell de Déu a la part més alta. L'absis també havia estat decorat amb frescos, que avui, després d'haver passat anys a l'estranger, es poden veure a la Casa de la Vall del

govern andorrà, tot esperant que algun dia es puguin tornar a instal·lar a l'església. Al fons de l'absis, protegida dins d'una vitrina, veiem la bonica imatge de la Mare de Déu del Remei. A l'església de Santa Coloma acabem la nostra ruta per l'Andorra romànica. El país dels Pirineus ens ha ofert unes esglésies encara poc visitades, de gran valor i allunyades de la massificació. Junta-ment amb la muntanya, les esglésies són el veritable tresor del Principat.

Vacances

Misses a llocs d'estiu de la costa

ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.00 h,
19.30 h.

AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 11.30 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h.

ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.

BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

BENICARLÓ

Parròquia de St. Bartomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 11.030 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h.

BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell D.: 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. D.: 11.00 h, 19.00 h,
20.00 h.

CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h,

CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 18.30 h. D.: 11.00 h,

CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí, D.: 11.30 h, 19.00 h.

CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i
Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 11.00 h.
Capella Residència Guillem Mas
V.: 20.45 h. D.: 8.45 h.

CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
D.: 10.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.

CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.

Capella Bella Mar

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.

Temple del Carme (Can Bou)

V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 9.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 16.30 h.

COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,

Temple de Sant Salvador de Mar

V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.

Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)

V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 19.00, 20.00 h.

LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h

LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze V.: 21.15 h.

MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internaci-
onal, 11.30 h, 20.00 h.

Residència Natzaret

V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Casa Benèfica

D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís D.: 11.00 h.

PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
D.: 10.30 h.

Capella de La Fosca

D.: 20.30 h.

PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoleres)

PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h,
20.00 h.

PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
19.00 h.

ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

SALOU

Parròquia de Santa Maria
del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h.
D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00
h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.

El Pessebre

V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

SANT ANDREU DE

LLAVANERES
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 18.450 h, D.: 10.00 h.

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 11.00 h.

SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h.

SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h.

TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 11.00 h.
Capella Clarà D.: 10.00

TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
La Providència D.: 9.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

VENDELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.

Parròquia de la Immaculada

V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista

V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.

VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

Parròquia de Santa Magdalena

V.: 19.30 h. D.: 9.00 h,
19.30 h.

Estiu solidari

Mantenir viva la flama

Quina setmana més dura! Alguns hem tornat a treballar, altres encara gaudeixen d'uns dies de vacances, però... com n'és de difícil tornar-se a adaptar de nou a un dia a dia ben diferent del viscut a Hondures! Ens hem retrobat amb la família, amb els amics, amb els companys de feina, i ha estat tot un repte resumir en una estona tot allò que hem fet, i més difícil encara... tot allò que hem sentit.

Des que vam baixar de l'avió que ens persegueix un neguit considerable: tenim por que s'esborrin els records. Por que el dia a dia trepitgi la nostra experiència, por que les preocupacions quotidianes aflueixin la intensitat d'aquesta llum que Hondures ha encès al nostre cor. Necessitem parlar-ne, necessitem seguir en contacte amb totes les persones que hem deixat enrere, necessitem tornar a

veure totes les fotos, necessitem compartir tot això amb la gent que vulgui escoltar-nos. No oblidarem mai aquest viatge, tant de bo siguem capaços de guardar cada detall... fins que hi puguem tornar.

De moment, ja hem pogut posar en pràctica part del que hem après tan lluny de casa. Aquests Dies d'Acollida a la diòcesi de Tarragona, com a moltes altres de l'Estat, s'han acollit prop de 8.000 joves vinguts d'arreu del món que han arribat al nostre país amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut que se celebra properament a Madrid. Com a joves acollits a la diòcesi de Trujillo, no podíem deixar passar

«No oblidarem mai aquest viatge, tant de bo siguem capaços de guardar cada detall... fins que hi puguem tornar»

moment que acabo d'escriure aquestes línies, ja hem acomiadat aquests joves que continuen el seu viatge cap a Madrid i amb els quals esperem trobar-nos durant la setmana en aquesta festa que serà a Jornada Mundial de la Joventut. Els dies d'acollida han estat especialment entranyables i tot ha funcionat bé, gràcies a un equip de voluntaris fantàstic. Voluntaris que ens han recordat l'esperit obert, acollidor i servicial del nostre benvolgut bisbe Lluís, de l'Antonio, dels pares Zacarías, Luís, Isidro i Joan, o de les nostres estimades Sor Lolita, Marilis i Argentina. Compartir és també mantenir viva la flama!

Blanca Serres
Marco

Camí de la JMJ

Màxima expectació

Des del dia 11 d'agost han arribat diferents grups de joves al bisbat d'Urgell. El primer en arribar va ser un grup de 300 joves d'Itàlia, concretament d'Udine, i els vam acollir a Ribes de Freser. Només arribar van fer la pregària de vespres en un parc. L'endemà van poder visitar la Vall de Núria conjuntament amb el grup d'Evry que el vespre anterior havia arribat a Andorra. Amb el primer tren-cremallera vam pujar alguns voluntaris per distribuir-nos i donar la benvinguda als italians i als francesos. Només arribar els joves van anar cap a l'església i van fer una petita pregària. Després es van repartir en les diferents activitats que els voluntaris oferíem durant tot aquell dia. Podien participar en tres rutes de muntanya de diferent dificultat, jocs d'orientació, o bé el camí de la creu. A l'hora de dinar, van poder compartir entre ells les diferents activitats que havien fet, i també va ser un bon moment per conèixer-se. A la tarda, al prat de Núria, vam tornar a fer una pregària en els diferents idiomes per donar gràcies per aquell dia i per la natura que ens envoltava. I en acabar el dia

«L'eucaristia al Fòrum va ser un primer contacte amb els dies que ens esperen a Madrid, ja que érem més de 30.000 joves»

van baixar per tornar a Queralbs, per sopar a la Farga dels maristes i, posteriorment, van anar a la Seu d'Urgell per dormir.

L'endemà ens esperava un dia molt intens. Ens vam aixecar ben d'hora per agafar el bus que ens portaria a les instal·lacions del Fòrum de Barcelona i d'aquesta manera poder participar en l'Eucaristia que es va celebrar per tots els joves que han acollit les diòcesis catalanes. Malgrat la calor que vam haver de patir, l'Eucaristia va ser un moment molt intens de pregària i de compartir en comú la nostra fe. Tot plegat va ser un primer contacte amb els dies que ens esperen a Madrid, ja que érem més de 30.000 joves. Després de celebrar la missa els joves van poder conèixer la ciutat de Barcelona. I el que és més important, durant tot el dia tots els joves van poder visitar el temple de la Sagrada Família. A la nit vam tornar a les instal·lacions del Fòrum per assistir a un concert que havien preparat les delegacions de joves dels nostres bisbats.

Laura
Riera Ruiz

Propostes d'estiu

«La Cerimònia de la Llum», convivència de cultures i religions

Lídia Pujol reivindica el misteri constant de la creació

Redacció
Barcelona

La Cerimònia de la Llum és un treball d'investigació històrica i posterior adaptació artística, l'epicentre de la qual és un espectacle musical. La particularitat és que està pensat per ser representat en esglésies, teatres i espais simbòlics. A l'espectacle trobem cançons del *Llibre Vermell* de Montserrat que parlen del miracle de la creació, fet comú a totes les religions, cançons de bressol de les dues riberes del Mediterrani, de la tradició popular catalana, marroquines, gregues, napolitanes, de la cultura sefardí... que configuren tot un univers màgic d'exaltació de la vida a través de la maternitat, de la innocència en l'origen de tot ésser humà.

Els referents medievals estètics i amb instruments tradicionals com ara la viola de gamba, llaüts i el clavicèmbal ens submergeixen en una atmosfera que ens transporta a una altra dimensió, en la qual Lídia Pujol ofereix una relectura musical i literària de tradicions.

L'espectacle s'adapta a cada lloc on es representa a través de recursos escenogràfics específics i un repertori que incorpora temes propis de cada àrea geogràfica, i compta amb la participació d'artistes locals, o rellevants en l'àmbit local, com a convidats. Els intèrprets de *La Cerimònia de la Llum* són músics d'arreu del món i de disciplines diverses, amb una trajectòria consolidada, encapçalats per la veu de Lídia Pujol. Recolzant Pujol en la interpretació trobem la veu de Mohamed Bout Ayoub, compositor i multiinstrumentista marroquí, i entre la resta de l'orquestra hi ha noms com el de Xavi Lozano, Míriam Encinas, Efrén López i Mohamed Soulimane.

Jesús Manuel Montané, productor de *La Cerimònia de la Llum*, assenyala que «de la mateixa manera que les forces tendeixen a equilibrar-se naturalment, la nostra perspectiva, la nostra actitud vital, la nostra mirada cap a l'altre, tan condicionades pels costums i les tradicions, han de convergir en la moderació,

PRÒXIMES REPRESENTACIONS

Monestir de Santes Creus, 17 de setembre

Seu Vella de Lleida, 29 de setembre

Més informació: www.iterluminis.org

el respecte i l'observació curiosa. N'és un bon exemple, i per això m'interessa tant aquest projecte, el moment en el qual les veus de Lídia i de Mohamed Bout Ayoud, de l'Orquestra Àrab de Barcelona, es combinen, s'acaronen, i quan ho fan, posen en comú dues tradicions mil·lenàries i, també, les seves energies masculina i femenina, esborrant tot mur o idea preconcebuda. Un gest simple, un gest màgic. Simètric».

L'experiència, sempre única, es recull en la web www.iterluminis.org per a la seva consulta permanent, i es complementa amb textos al·lusius i d'investigació escrits pels historiadors Almudena Blasco i Francesc Massip.

La Cerimònia de la Llum, dirigida per Lídia Pujol i produïda pel Grup Estudio, proposa un espai per a la convivència de cultures i religions a partir d'arrels medievals. «En aquesta època de tenebres, el nostre espectacle reivindica la llum i el misteri constant de la creació, transportant l'espectador a un univers místic on les tradicions culturals conviuen amb cançons de fe i de pensament crític. D'arrel yiddish, cristiana,

musulmana i d'autor. En una cerimònia lluminosa... Una cerimònia de llum», explica Lídia Pujol.

Camí de Llum

Almudena Blasco i Francesc Massip comenten que «*La Cerimònia de la Llum* planteja un recorregut musical i escènic pels que van ser els camins d'irradiació de la cultura a la Catalunya medieval.

La finalitat del projecte consisteix a crear un *iter*, és a dir, un camí de llum al llarg del qual poder desenvolupar un espectacle que més enllà de la mostra artística vertebrari un itinerari pels espais més significatius del patrimoni arquitectònic i cultural de Catalunya».

Segons els historiadors, «l'objectiu és identificar diversos llocs de memòria que pertanyin al patrimoni històric material i immaterial de la Catalunya de l'època medieval quan la llum va ser concebuda com a instrument de comunicació a través de l'espai arquitectònic romànic o gòtic. Espais que per la seva qualitat artística, espiritual i popular permetin dur a terme la posada en escena d'un espectacle que recuperi l'esperit cultural i devocional d'aquests espais a través d'un cant a la llum creadora de vida».

Blanco i Massip recorden que el punt de partida del repertori és el *Llibre Vermell* de Montserrat, «com a fulcre de trobada entre la figura de *Maria splendens*, model femení de salvació i de veneració, en especial a Europa des del segle XI, i amb un vincle especial al monestir de Montserrat, on acudien els romeus, i d'altra banda, la llum del *campus stellae* que neix de la tomba de sant Jaume, punt d'arribada del camí ibèric de pelegrinatge per excel·lència». I afegeixen que aquest cant de llum «engloba les tres tradicions religioses (cristiana, jueva i islàmica) que, a través de l'edat mitjana, compartien espais, camins i imaginaris. Tot i que els llocs de representació es troben majoritàriament vinculats al món cristià, els prenem com a punt de referència de les tres cultures. Musicalment es complementen els cants marials amb els cants de les mares als seus fills, ja siguin cants d'embarassada, de bressol o cants d'albats (nens morts prematurament)».

ALTRES PROPOSTES

IX Bachiana. Cor Madrigal

27 d'agost, a les 22.00. Programació cultural de L'Estany.
Més informació: stagnumestany.blogspot.com

XXII Cicle de Música als Castells

Fins al 17 de setembre a diversos castells de Catalunya, Balears i Aragó
Més informació: www.castellscatalunya.com

Exposició «Retrats de la Belle Époque»

Fins al 9 d'octubre al Caixafòrum
Més informació: <http://obrasocial.lacaixa.es>

Paraula i vida

Benet XVI és entre nosaltres

Culminen aquest diumenge els actes de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) celebrada aquests dies a Madrid. És el tercer viatge del Papa al nostre país. El primer fou a València, el 8 i 9 de juliol de 2006, per presidir els actes de la V Trobada Mundial de les Famílies. En el segon, els dies 6 i 7 de novembre de 2010, el Papa va ser a Santiago de Compostela i a Barcelona, en la nostra ciutat per presidir-hi la inoblidable jornada de la dedicació del temple de la Sagrada Família. Avui Benet XVI presideix la missa de clausura de la JMJ a l'aeròdrom de Cuatro Vientos —on Joan Pau II es reuní també amb els joves en el seu darrer viatge a Espanya— i amb la seva paraula els anima a donar testimoni de la seva fe en el món d'avui. Després d'una breu trobada amb els voluntaris de la JMJ, el Papa retornarà a Roma. Culminen així quatre dies d'estada de Benet XVI a Madrid. Resten en la vivència dels joves i de tots els qui els hem acompanyat els actes que el Sant Pare ha presidit. L'acte de benvinguda dels joves a la plaça de Cibeles, del propassat dijous; el viacrucis del darrer divendres, en el qual s'escollí per a cada

una de les estacions un dels passos de la rica imatgeria religiosa del país; la vigília de pregària d'ahir dissabte a Cuatro Vientos, centrada en la pregària i en l'adoració eucarística, amb un discurs del Papa. Benet XVI és especialment sensible a la dimensió estrictament religiosa de les JMJ. Els joves són convidats a viure una experiència de fe. Benet XVI ha volgut aprofitar el seu viatge per fer alguns actes que complementen la seva dedicació preferent als joves en els dies de la seva estada entre nosaltres. Divendres passat al migdia, al monestir d'El Escorial, mantingué una trobada amb religioses joves. Després, en el mateix lloc, es reuní amb més de mil professors universitaris, preferentment joves. No podia faltar una trobada amb el món acadèmic, atès l'interès del Papa teòleg i professor universitari pel món de l'estudi, la recerca i la cultura. Aahir dissabte, al matí presidí una missa per als seminaristes i religiosos joves a la catedral de l'Almudena. Aquesta és una trobada que ja mantingué en la seva visita a València i de la qual té cura de forma especial, atesa la seva preocupació per les

vocacions sacerdotals i religioses, que representen el futur immediat de l'Església. I a la tarda, abans d'adreçar-se a l'aeròdrom de Cuatro Vientos per a la vetlla de pregària amb els joves, encara trobà un temps per visitar la Fundació del Instituto San José, un centre assistencial per a malalts de l'arxidiòcesi de Madrid, atès per l'orde hospitalari de Sant Joan de Déu. Una emotiva trobada amb persones malaltes i discapacitades que ens recordà la visita realitzada pel Papa, durant la seva estada a Barcelona, a l'Obra diocesana Beneficococial del Nen Déu. Arriben avui, doncs, a la seva fi les quatre intenses jornades de Benet XVI entre nosaltres. Acabo amb una doble invitació: a la reflexió i a la pregària. Reflexió sobre les paraules que ens ha adreçat Benet XVI aquests dies. I pregària pels fruits de la JMJ de Madrid, els fruits de vida cristiana en els joves, els fruits de renovació de la pastoral de la joventut a les nostres diòcesis i els fruits també de vocacions sacerdotals i religioses per al futur de l'Església.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Ha arribat el gran dia de la JMJ

Per fi ha arribat el dia esperat: la Jornada Mundial de la Joventut. Benet XVI es reunirà diumenge 21 a Madrid amb joves arribats d'arreu del món, com els que va trobar a Sydney el 2008, com els que el seu antecessor va trobar a Santiago de Compostela el 1989, pocs mesos abans de la històrica caiguda del Mur de Berlín. Des de la seva arribada a Madrid el dijous 18 fins al 21 hi haurà hagut molts actes, entre d'altres la vetlla de pregària del dissabte dia 20. El Papa espera en aquesta ocasió que caiguin altres murs, sobretot el mur interior que podem posar entre nosaltres mateixos i Jesucrist. Amb la seva presència i la seva paraula ve a dir-nos, cada vegada amb accent renovat, que només en Crist hi ha la felicitat veritable, que només Ell pot omplir les ànsies d'un cor jove. Que la joventut és una època de dubtes i de recerca és una cosa que tothom admet. El mateix Papa recorda que també ell va experimentar aquests dubtes quan se li va presentar la intenció de fer-se sacerdot. No ja els dubtes sobre el celibat i el lliura-

ment personal, sinó sobre la seva futura capacitat per arribar a la gent en l'activitat pastoral. Amb la seva senzillesa característica, Benet XVI va respondre a una pregunta en aquest sentit en el llibre *La sal de la terra*, dient: «Com que jo era tímid i no gens pràctic —no estava dotat per a l'esport ni per a l'organització o el treball administratiu—, tenia la preocupació de si sabria arribar a les persones, si sabria comunicar-m'hi. Em preocupava la idea d'arribar a ser un bon capellà i dirigir la joventut catòlica.» Certament el jove Joseph Ratzinger era l'antítesi de Karol Wojtyła, que havia de ser el seu antecessor en el pontificat. El sacerdot polonès procedia de la literatura i el teatre i li encantaven els esports i les excursions amb la joventut. Però, com aquell, va lliurar la seva vida a Crist i ja com a sacerdot primer, després com a bisbe i cardenal, i per fi com a Papa, la seva veu ha estat escoltada amb atenció per milions de persones que reconeixen la profunditat dels seus ensenyaments amada d'una senzillesa extraordinària

de plantejaments. A Sydney Benet XVI va dir als joves: «Estimats amics, la vida no està governada per l'atzar, no és casual. La vostra existència personal ha estat volguda per Déu... La vida no és una simple successió de fets i experiències, per útils que puguin ser. És una recerca d'allò que és veritable, bo i bonic.» La biografia del Papa és una recerca incessant de la veritat, la bondat i la bellesa. La seva autoritat en el món de la filosofia i de la teologia, la seva passió per la música, són manifestacions d'aquest interès que ha convertit en la raó de la seva vida. Precisament la seva experiència personal permet que sigui tanta la seva capacitat de divulgació. És, a més, un intel·lectual que arriba a la gent pel misteriós llenguatge de l'amor. Aquest diumenge, si Déu vol, serà a la convocatòria d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Demano a la Mare de Déu que sigui profitosa per a tots, que molts cors joves se sentin remoguts per la presència del vicari de Crist a la terra, i per la seva paraula amable carregada d'ensenyaments profitosos.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

AGOST

21. DIUMENGE

XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Romans 11,33-36 / Mateu 16,13-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius X, p.; Privat, b i mr.; Bonosi i Maximià, mr.; Santes, Ciriaca, mr.

22. DILLUNS

La Mare de Déu, Reina (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 1,1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23,13-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / mateu 23,23-26. O bé: **Santa Rosa de Lima** (ML), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.

24. DIMECRES

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília, rel. i fund.; Àurea, vg. i mr.

25. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Mateu 24,42-51. O bé: **Sant Lluís de França** (ML), Blanc; **Sant Josep de Calassanç** (ML), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.

26. DIVENDRES

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.

27. DISSABTE

Santa Mònica (MO), Blanc. 1 Tessalonicencs 4,9-11 / Salm 97 / Mateu 25,14-30

Comentari de la Paraula

Mn. Josep-Lluís Arín

Vicari general del bisbat de Tortosa

«Tu ets Pere»

La confessió de Pere a Cesarea és clau. Per proposar la qüestió cabdal de la seva identitat, *Jesús anà a la regió de Cesarea de Filip*, part pagana del llac de Galilea, allunyant-se del territori jueu (on preval la idea d'un messianisme triomfalista). Als sinòptics la Confessió precedeix el triple anunci de la Passió, Mort i Resurrecció, precisant el tipus de Messianisme de Jesús que s'adreça als deixebles amb una primera pregunta d'ambientació: *Qui diu la gent que és el Fill de l'home?*, i una segona ben directa a ells: *I vosaltres, qui dieu que sóc Jo?* Pere confessa que Jesús és *el Messies, el Fill de Déu*. Dos títols resum de la fe de l'Església. No és prou dir que és *el Messies* esperat per Israel; cal afegir que és *el Fill de Déu*.

A la confessió de Pere hi respon Jesús amb una felicitació (*Sortós de tu, Simó. Això t'ho revelat el meu Pare del cel*) i un encàrrec: *Tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església... Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel...* Només Mt presenta la concessió a Pere del poder de *les claus del Regne*, amb la promesa que Jesús edificarà la seva Església sobre Pere; i només a Mt surt el mot "*Església*". Les expressions aramees (*forces del Reialme de la mort; claus del Regne del cel; lligar i deslligar*) mostren l'autenticitat del relat.

La iniciativa i protagonisme de l'obra és de Jesús; el fonament de l'edifici és Pere que confessa la seva fe en Jesús com *el Messies, Fill de Déu viu*; la propietat i senyoriu sobre l'edificació és del constructor. La tasca de Pere és ser *roca-pedra* sobre la qual Jesús edificarà la seva Església. El lliurament de les claus equival al nomenament com a "majordom". El mandat finat *prohibint severament de dir a ningú que Ell era el Messies* vol evitar qualsevol expectativa de messianisme sense Creu.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primera

Is 22,19-23

Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. *El vostre amor perdura sempre.*
Acabeu la vostra obra, Senyor.

Enalteixo el vostre nom
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. **R.**

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

Lectura segona

Rm 11,33-36

*Tot ve d'ell, passa per ell
i s'encamina cap a ell*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

Al-leluia

Rm 11,33-36

*Tu ets Pere.**Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església,
i les portes del reialme de la mort no li podran resistir*

Evangeli

Mt 16,13-20

Tu ets Pere. Et donaré les claus del regne del cel

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és? Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres,

qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

Joventut, color i joia a la diòcesi d'Urgell

Dos mil joves catòlics donen un testimoni admirable de respecte, alegria i fe compartida

Redacció

La Seu d'Urgell

El pas d'uns dos mil joves de diverses nacionalitats per algunes localitats de la diòcesi d'Urgell en el seu camí cap a Madrid per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut —La Seu d'Urgell, Andorra la Vella, Escaldes-Engordany, Balaguer, Castellserà i Tornabous— ha estat una agradable novetat per a l'Església local: els temples es quedaven petits per acollir tants joves que celebraven pregàries i eucaristies, nous cants i ritmes animaven les celebracions, en diverses llengües, joves resaven plegats la Litúrgia de les Hores... També els ciutadans van quedar sorpresos pel civisme, respecte i servei que van mostrar els joves catòlics durant la seva estança a casa nostra. Desenes de voluntaris—joves i de totes les edats— van treballar de valent i amb il·lusió perquè tot sortís bé.

El dia 11 d'agost van arribar a diversos punts de la diòcesi els grups de les diòcesis franceses d'Ebry i de Tulle, encapçalats pels seus bisbes, Mons. Michel Dubost i Mons. Bernard Charrier; de l'Índia, d'Eslovàquia, d'Itàlia (concretament d'Udine), de Bèlgica, de Polònia i d'Alemanya.

A Balaguer, els joves van arribar al migdia, molt cansats d'un viatge llarg però amb l'alegria reflectida al seu rostre. Il·lusionats van ovacionar les paraules de benvinguda dels mossens i dels voluntaris i van poder descansar una estona al pavelló municipal, on es van allotjar els dies que van passar a la ciutat. A la tarda de la festivitat de santa Clara d'Assís, va tenir lloc al santuari del Sant Crist de Balaguer una missa internacional presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i després una representació, per part de les germanes clarisses del Sant Crist de Balaguer del Trànsit de Santa Clara. Consisteix en la interpretació dels darrers dies i de la mort de «la Dama Pobra», i que va ser molt aplaudida pels assistents. Més de 600 persones van assistir a aquesta celebració d'acollida, també la ciutadania de Balaguer amb el seu alcalde, Josep M. Roigé, i es podien veure als mateixos bancs del santuari vestits tradicionals indis i echarpes alemanys.

Descobrint els Pirineus

Mentrestant, a Andorra la Vella, les autoritats donaven la benvinguda als joves d'Ebry, i a Escaldes, als joves francesos de Tulle. A Ribes de Freser també es va celebrar un acte de benvinguda al pavelló poliesportiu, on van arribar 313 joves d'Udine. L'endemà aquests joves van conèixer el monestir de les Avellanès i Montalegre, la seva història i les seves riqueses naturals i culturals. Després van compartir un dinar de germanor a l'aire lliure i van celebrar una pregària conjunta. Aquell dia, 700 joves que s'allotjaven a altres ciutats d'Urgell van peregrinar al santuari de Núria, on van passar un dia al costat de la Mare de

Déu i enmig de la natura. El dissabte 13 d'agost els joves acollits a Urgell, així com els voluntaris, van viatjar a Barcelona per compartir la jornada amb els més de 30.000 joves d'arreu del món que es troben acollits arreu de Catalunya al seu pas cap a Madrid. En aquell context, Mons. Vives va saludar els voluntaris i acollits a la diòcesi d'Urgell durant la missa internacional que es va celebrar al Fòrum de Barcelona. L'arquebisbe va destacar la festa impressionant que suposava tenir aquests milers de joves a la diòcesi i a Catalunya, joves que mostren una actitud de compromís i d'estimació més que de possessió i que són capaços de dur endavant accions que superen la indignació canviant el món amb una voluntat positiva, va dir.

Les «prejornades» no acabaven aquí. El diumenge 14 es van celebrar nombroses activitats a diverses poblacions de la diòcesi d'Urgell: rutes per conèixer el romànic, visites a museus, xerrades i conferències, celebracions litúrgiques... A Andorra, per exemple, una de les voluntàries de l'acollida, Monique Frayse,

«L'Església d'Urgell valora aquesta experiència d'acollida amb satisfacció i agraïment i amb l'esperança que representi el primer pas d'una nova conversió i rejuveniment»

va pronunciar una conferència sobre la vida en parella, tractant diversos aspectes sobre l'amor humà com ara la comunicació, la sexualitat, la tendresa, la necessitat d'incentivar els projectes

en comú... A la tarda, l'arquebisbe Vives va presidir una missa al santuari de Meritxell, concelebrada pels bisbes d'Ebry, Tulle i Pamiers. Precisament els joves d'aquesta darrera diòcesi francesa van oferir aquella nit al Centre de Congressos d'Andorra l'espectacle del Credo, que tenen previst oferir a Madrid davant del Sant Pare durant la celebració de la JMJ.

A la Seu d'Urgell, alguns joves van participar en activitats religioses i de lleure a les instal·lacions del Parc del Segre, al convent de la Sagrada Família d'Urgell i al col·legi La Salle. A la nit, l'alcalde, Albert Batalla, va donar la benvinguda oficial als joves a la ciutat, encoratjant-los a continuar contribuint en el creixement de la societat amb els seus valors cristians. Després es va celebrar una festa amb música tradicional, balls de diversos països i l'actuació de màgia d'un dels joves pelegrins.

L'hora dels adéus

La festivitat de l'Assumpció de Maria va representar per als joves el comiat de la seva diòcesi d'acollida durant aquests dies i el seu viatge cap a Madrid. A la Seu d'Urgell, un miler de joves va omplir la catedral per celebrar l'Eucaristia d'enviament, una cerimònia molt festiva i joiosa, en què l'arquebisbe Vives es va adreçar als joves «que avui ompliu i rejoventeu la nostra Església d'Urgell», els va convidar a demanar els dons de l'Esperit Sant per poder cantar el Magnificat de Maria i els va animar a manifestar-la arreu —com han estat fent aquests dies—, sobretot a les nostres ciutats secularitzades i força laïcistes, assenyala. En finalitzar la missa, els assistents es van aplegar a la plaça davant la catedral i van ballar amb els gegants de la ciutat i la música dels grallers.

A Balaguer, els joves i moltes persones de la ciutat van celebrar l'Eucaristia a l'església de Santa Maria. La ciutat va agrair als joves que, amb la seva alegria i la seva fe, van donar a la gent l'oportunitat de retrobar-se amb una experiència única de solidaritat i d'alegria i amb una fe universal compartida. Al final de la celebració, cada grup va oferir un cant a la Mare de Déu. El comiat va ser molt emotiu. Els darrers en marxar van ser un grup d'orfes polonesos que haurien estat acollits per famílies. Semblava que no trobaven el moment de la separació. Les famílies i els joves s'abraçaven amb afecte i amb el desig de tornar-se a veure, i les rialles es barrejaven amb alguns ulls que intentaven reprimir el plor.

Després d'aquests dies, alguns voluntaris van acabar cansats per tota la feina, i molts d'ells encara tenien per endavant el gran esdeveniment de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid, que afrontaven, malgrat tot, amb il·lusió. Però sobretot, l'Església d'Urgell va cloure aquesta experiència d'acollida amb satisfacció i agraïment i amb l'esperança que representi el primer pas d'una nova conversió i rejuveniment.

Acollida de la mà dels sants solsonins

La diòcesi acull 381 joves provinents de França, Xile, Perú i Polònia

Ramon Estany
Solsona

De l'11 al 15 d'agost el bisbat de Solsona va acollir 381 joves que es disposaven a participar en la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011, que té lloc del 16 al 21 d'agost. Des del bisbat de Solsona es van preparar un seguit d'activitats per tal que els joves que visitaven la diòcesi poguessin conèixer les parròquies i pobles juntament amb els joves. El bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va ser present a totes les activitats que es dugueren a terme durant aquests dies.

La majoria dels pelegrins vinguts de diversos països del món van arribar el dijous i van descobrir la figura de sant Ramon a través de la missa al seu santuari i d'un festival nocturn en el qual van participar els castellers de Solsona. El divendres van peregrinar al Sant Dubte d'Ivorra i a Verdú per conèixer la figura de sant Pere Claver. Tots dos dies va ser extraordinària l'acollida de les persones d'aquests poblets de la Segarra i l'Urgell. L'endemà van anar a Barcelona a partici-

par d'una missa multitudinària al Fòrum i a gaudir de la possibilitat de visitar la Sagrada Família i de conèixer la capital. I el dissabte a la nit es van repartir per totes les viles i ciutats de la diòcesi, des de Berga fins a Balsareny, des de Sant Llorenç de Morunys fins a Súria, i des de Cervera fins a Mollerussa, on van passar un dia de descans amb famílies acollidores abans de reemprendre el viatge cap a Saragossa i Madrid. Els joves acollits al bisbat de Solsona, procedien d'una trentena de països, entre europeus i de Sud-amèrica. Més d'un centenar de famílies i cinc comunitats religioses els van acollir.

El dimecres 11 d'agost va arribar el gruix de joves dels diversos països que esperaven al bisbat de Solsona. Les activitats van començar amb una descoberta del monestir de Sant Ramon. Tot seguit es va fer una missa molt viscuda i participada per tots els joves. En acabar-la es van dirigir al camp de futbol on els veïns els van oferir un sopar. Després de l'àpat, van poder gaudir d'un espectacle lúdic i festiu per donar la benvinguda als joves. També es va

aprofitar per fer un breu resum de les activitats que realitzarien aquests dies. El fil conductor van ser les vides de sant Ramon, sant Pere Claver i el Miracle del Sant Dubte d'Ivorra, acompanyat per l'aixecament de quatre castells oferts pels Castellers de Solsona. Cap a quarts de dotze van fer una pregària i després van anar a dormir.

La jornada va començar ben aviat amb un bon esmorzar. Tot seguit es va fer el camí de Sant Ramon al Santuari d'Ivorra, on es va representar el Misteri del Sant Dubte d'Ivorra en castellà i anglès. Després, es va continuar el camí cap al poble. A la una, va tenir lloc una adoració eucarística i es gaudiu de l'àpat preparat pels feligresos. També hi va haver temps lliure per banyar-se a la piscina. A primera hora de la tarda els pelegrins van agafar els autobusos i van anar cap a Verdú. Allà, instal·lats en diferents espais previstos per dormir durant la nit, van fer uns tallers de descoberta de la vila natal de sant Pere Claver. En acabar, es va celebrar l'eucaristia a l'exterior, davant de l'església. Més tard, els voluntaris del poble oferiren

un sopar a la plaça major. Per acabar, a partir d'un espectacle, es mostrà la vida de sant Pere Claver. Al llarg del dissabte els joves voluntaris de la diòcesi i els pelegrins procedents d'arreu del món que s'acullen a Catalunya es van trobar a Barcelona per poder celebrar aquest gran esdeveniment d'una manera més lúdica però sense oblidar que la fe és el que els uneix a tots.

Mentrestant, a les parròquies del bisbat de Solsona, era un dia de preparació de l'acollida en família d'aquells joves que ja vam conèixer el dijous dia 11. Per això, a la majoria de les parròquies s'oferiren un seguit d'activitats, per tal que els nois i noies d'un mateix poble es poguessin trobar.

El diumenge, l'església parroquial de Solsona es va omplir amb una cinquantena de joves provinents de França, Xile, Perú i Polònia, una petita part dels 400 joves que han passat els dies previs de la Jornada Mundial de la Joventut a la diòcesi de Solsona. En l'eucaristia, que va ser presidida pel bisbe Xavier Novell a l'església del Cor de Maria, a Solsona, i que va ser oficiada en diverses llengües, el prelat solsoní va convidar els joves pelegrins a «viure aquests dies de trobada amb el Senyor».

Després de la Missa, el mateix bisbe de Solsona acompanyà els joves a una visita turística per Solsona, exercint de guia improvisat.

Què espereu de la JMJ?

CARLOS I MARIO, DE PERÚ I XILE

«Esperem seguir renovant la nostra fe en tot moment en el Senyor, i poder veure el Sant Pare, en un viatge tan llarg i de tanta motivació. Estem amb ànsies, sobretot per haver estat escollits per estar a prop del Papa. És una cosa que volem compartir. A més, l'acollida del bisbe de Solsona ha estat una vertadera mostra d'afecte. Mons. Novell ens ha impressionat. Nosaltres li diem "el bisbe dels joves", per la proximitat que ens mostra»

EMMANUEL I FRANCIS, DE FRANÇA

«Desitgem conèixer molta gent i fer molts amics. Són dies molt intensos, i l'acollida que hem tingut a Solsona ha estat genial. La gent és molt agradable aquí a Catalunya»

Famílies acollidores

RAMON RIBALTA I LOURDES COMAS

«Ens van demanar si podíem col·laborar amb la parròquia i ens va semblar bé. És una experiència molt bonica, i encara que l'idioma és un obstacle per a nosaltres, perquè no sabem ni francès ni anglès, hi ha hagut molt bona sintonia»

XAVIER SENDARRÚBIES

«Jo ja havia participat abans en altres trobades de joves, i hi havia estat molt ben acollit. Per això, aquesta vegada vaig pensar que era el mínim que podia fer ara per correspondre el que havia rebut abans. L'idioma no ha estat cap problema. Amb voluntat i amb l'anglès, ens hem anat entenent»

Esbarjo, oració i convivència per preparar la JMJ

Els joves pelegrins marxen de Mallorca agraint l'extraordinària acollida i la tasca dels voluntaris mallorquins

Al santuari de Lluc, els pelegrins van compartir les seves dots artístiques.

Cristina Sánchez
Palma

Mallorca s'ha convertit, durant una setmana, en un gresol de cultures, llengües i nacionalitats unides per un sol objectiu: la fe. 1.000 joves procedents de tot el món han escollit la diòcesi de Mallorca per passar els Dies Previs a la Jornada Mundial de la Joventut. Dies en què l'esbarjo, l'oració i la convivència s'han barrejat en un resultat difícil d'oblidar per als pelegrins nous i per als voluntaris mallorquins. S'han reunit a Mallorca pelegrins de diverses nacionalitats, especialment d'Itàlia, Canadà, Malàisia, Nicaragua i Veneçuela, i pertanyents a grups, parròquies i moviments diversos.

Dimecres a la nit anaven arribant els primers grups grans, procedents del Canadà, Itàlia i Veneçuela. El grup canadenc ho feia a través de l'aeroport de Son Sant Joan passades les 22 h, així com un grup d'alumnes dels col·legis de la Puresa de Maria de Veneçuela. Els joves de la diòcesi de Ferrara-Comacchio (Itàlia) arribaven a l'illa en vaixell després d'un llarg viatge de més de 24 hores. Tots ells eren rebuts per membres de la delegació diocesana de Pastoral de Joventut.

L'endemà, una vegada instal·lats i descansats, era el moment de les presentacions. El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, va voler rebre personalment a casa seva els responsables dels grups que compartirien aquests dies amb els joves mallorquins que aniran a Madrid. Entre ells hi havia l'arquebisbe de Grouad-McLennan, Mons. Gerard Pettipas, i prelatos d'Itàlia i Polònia. El mateix prelat va dirigir una visita guiada al magnífic Palau Episcopal i, en acabar, va oferir un senzill refrigeri als assistents.

Però no era aquesta la primera de les benvingudes que els joves rebien. Al matí eren els usuaris de la residència d'ancians de les Germanetes dels Pobres els qui feien el mateix amb els 50 joves canadencs que s'allotjaven al convent

que les religioses tenen a Palma. Aquest és un dels grups més nombrosos que han visitat l'illa, provinents de la diòcesi de Grouad-McLennan i del Trinity Youth Group. Després d'unes paraules de benvinguda del delegat de Joventut, Mn. Rafel Mas, en castellà, anglès i francès, els ancians van interpretar l'himne de la JMJ, *Firmes en la fe*, en quatre idiomes. Va suposar un moment emotiu i especial, ja que els ancians feia mesos que assajaven amb il·lusió la seva actuació. A continuació es va donar pas als Dies Previs amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe Gerard Pettipas a la capella de les Germanetes dels Pobres.

Descobrint Palma

El primer acte conjunt de tots els joves pelegrins va tenir lloc al centre de Palma. Diferents nacionalitats ompliren els carrers de la capital mallorquina en un itinerari cultural i espiritual per grups lingüístics (castellà, anglès i italià). Els visitants, acompanyats per voluntaris mallorquins que participaran a la JMJ, van conèixer les arrels del cristianisme a Mallorca a través de la «santedat» mallorquina: el beat Ramon Llull, santa Catalina Thomàs i sant Alonso Rodríguez; i dels llocs on van habitar: la basílica de Sant Francesc, l'església de Montis-ion i el Convent de Santa Magdalena.

Acabada la visita tots els joves es reuniren a la catedral de Mallorca, on el bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, va presidir una vetlla d'oració. Hi eren presents també el Vicari General de la diòcesi, Mn. Lluç Riera, el president del Capítol Catedral, Mn. Joan Bauzá, i diversos bisbes que acompanyen els pelegrins. No hi va faltar la representació política, encapçalada pel president de les Illes Balears, José Ramón Bauzá; el batlle de Palma, Mateu Isern, i la Consellera de Benestar Social, Catalina Cirer. En el transcurs de la solemne celebració els peregrins van rebre de mans del bisbe Jesús Murgui una creu realitzada pels alumnes del centre de discapacitats de Mater Misericordiae.

La missa d'enviament va tenir lloc a Santa Maria de Robines de Binissalem.

«Mallorca s'ha convertit, durant una setmana, en un gresol de cultures, llengües i nacionalitats unides per un sol objectiu: la fe»

d'enviament dels pelegrins que aquests dies estan participant en la Jornada Mundial de la Joventut. Amb aquesta cerimònia, participada per estrangers i voluntaris mallorquins i dirigida en diversos idiomes, se simbolitzava l'enviament que el bisbe fa als pelegrins que «viuran dies inoblidables a Madrid». A més, cada grup de pelegrins va rebre com a record de mans de Mons. Jesús Murgui un siurell i un llibre sobre el Cant de la Sibila.

Després d'un dinar multitudinari ofert pel poble de Binissalem a la plaça, el grup de joves es dirigí cap a Son Serra de Marina on gaudiren d'una jornada de sol i platja que acabà amb una pregària organitzada pels joves de les comunitats de Santa Margalida i Son Serra de Marina.

Es posava punt i final d'aquesta manera a cinc dies de celebracions en què els joves mallorquins han vist enrobustida la seva fe en contacte amb altres cultures i llengües.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

«L'alegria de ser aquí»

Tarragona acull 7.000 joves, camí de l'encontre amb el Papa

Joan Boronat

Tarragona / Text i fotos

Aquesta és la tornada de la cançó més cantada pels 7.000 joves de diferents països que han trobat acollida a l'arxidiòcesi de Tarragona, camí de l'encontre amb el papa Benet XVI a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid.

«L'alegria de ser aquí», amb el somriure als rostres, és una de les cares del món jove, del món dels joves cristians que es va mostrar durant quatre dies, no només a Tarragona, sinó també a altres arxiprestats i parròquies. Uns 3.500 joves es van allotjar a diferents parròquies i col·legis de la capital, com també entre famílies d'acollida, procedents de la República Txeca, Itàlia, França i el Canadà; 1.200 es van instal·lar a Reus, entre txecs i belgues; 596 italians ho van fer al Vendrell; un altre grup de 135 de l'Equador es va quedar a Vila-seca; 130 d'Eslovàquia a Torredembarra; 111 polonesos a Cambrils; 90 polonesos a Montblanc i 46 italians a Valls.

La presència d'aquesta allau de joventut es va fer sentir, i de quina manera, amb ordre, dinamisme i amb una il·lusió indissimulable: amb la mirada posada en la gran Jornada Mundial de la Joventut, fer camí, fer amics, tot deixant una estela engrescadora de fe exterioritzada, sense embuts, fent palès que ser jove i cristià de cap manera és incompatible. Aquesta joventut d'arreu del món viu amb naturalitat la seva fe, la canta i la testimonia amb el seu fervor contagiós.

L'estada dels joves de la JMJ a l'arxidiòcesi tarragonina va estar marcada per activitats de tota mena, visites guiades, participació en eucaristies i actes lúdics, amb l'acompanyament d'una munió de voluntaris amb els quals es van familiaritzar ben aviat. Va ser gaudir també d'uns dies esplèndids, de sol radiant i de la platja; la descoberta del mar en el cas de molts dels joves.

Pel que fa a Reus, bona part dels joves acollits es van interessar per conèixer la figura de Gaudí i el patrimoni modernista que atresora la capital del Baix Camp. El divendres dia 12, el parc del santuari de Misericòrdia va congrega 3.500 persones, entre pelegrins i fidels en general, per assistir a una eucaristia concelebrada per tres bisbes i gran nombre de sacerdots, integrants de l'expedició. A més a més, a les diferents ciutats d'acollida els joves estrangers van poder conèixer de prop la realitat parroquial i les obres socials que aquestes impulsen.

El diumenge dia 14, de retorn a les ciutats d'acollida i després d'haver participat el dia anterior a la jornada conjunta de les diòcesis catalanes a Barcelona, es va celebrar a Tarragona el Dia de la Diòcesi, amb un gran desplegament d'activitats que va culminar amb l'eucaristia d'enviament oficiada a la Tarraco Arena Plaça (antiga plaça de toros).

Diferents espais de la ciutat van propiciar un transvasament continu pels carrers i places de Tarragona, entre la lògica expectació dels ciutadans. Es van

establir torns, al llarg del matí, per poder assistir a una catequesi al Palau de Congressos, sota l'enunciat de «Les set crides de Jesús». L'amfiteatre romà va ser l'escenari de l'espectacle *Ferms en la fe*, el qual parla de l'arribada de sant Pau a Tarragona, portador de l'Evangelí a les nostres terres, passant pel martiri de sant Fructuós i els seus diaques. La música i l'evangelització es va fer sentir a l'auditori del Camp de Mart i a l'espai de la Tabacalera, mentre d'altres feien un itinerari cultural i espiritual per la part alta de la ciutat.

Impressonat va ser la celebració de l'eucaristia del capvespre, a Tarraco Arena Plaça (TAP), dedicada a la festivitat de l'Assumpció de Maria, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, metropolità i primate, Mons; Jaume Pujol, i concelebrada per tres arquebisbes, sis bisbes i uns 200 sacerdots. En total, 8.000 persones van omplir de manera acolorida i amb les banderes dels diferents països el ròdol i la sorra de la TAP.

El futur de l'Església

En l'homília, a través de diferents idiomes, l'arquebisbe Jaume va afirmar que «vosaltres, els joves, sou el futur de la societat i de l'Església. No creieu en falses il·lusions i modes efímeres que sovint deixen un tràgic buit espiritual. Rebutgeu les seduccions dels diners, del consumisme i de la violència». Els va exhortar a adorar Crist, «la roca damunt la qual podeu construir el vostre futur i un món més just i solidari», va subratllar el prelat. El final de la missa va ser d'allò més apoteòsic: els càntics, el picar de mans i l'onada de la graderia eren una constant, mentre el reflector projectava el logotip de las JMJ cap al cel.

Per últim, es va presentar l'espectacle *Tarraco ex tempore*, una sèrie de representacions que recreen les diferents etapes històriques de la nostra terra i de l'arxidiòcesi de Tarragona. La implantació de Roma sobre el territori, la predicació de Pau, el martiri de Fructuós, la nostra Església en els temps visigots, la restauració cristiana medieval, l'època de l'humanisme i finalment els temps actuals. L'espectacle es veié completat amb l'actuació de diferents grups folklòrics de la ciutat.

«Ha fet que ens coneguem entre nosaltres»

J.B. / Tarragona

La col·laboració dels voluntaris, de totes les edats, ha estat clau en la bona organització i desenvolupament dels dies d'acollida previs a la JMJ. El testimoni de tres noies, la Júlia Boix, del Col·legi del Sagrat Cor; la Marta Montserrat i l'Anna Díaz, del Col·legi Sant Domenec de Tarragona, són una mostra de l'experiència viscuda.

Com us heu entès?

Hi ha una aproximació o llenguatge comú pel fet de ser joves. Amb tot, el coneixement de l'anglès ha facilitat la comunicació, per bé que alguns dels pelegrins parlen espanyol.

Deixen un bon record?

I tant! Hem compartit uns dies en què ens ha unit una mateixa fe, tot esperant el moment d'assistir a la gran trobada de Madrid per veure el Papa i escoltar l'esperançador missatge que ens adreçarà. Hem vist que alguns es deixen més que altres, però, en definitiva, tothom coincideix que aquest és l'objectiu del viatge. Paradoxalment, la seva estada ens ha fet conèixer joves de casa, fins ara desconeguts.

Sorpresa de com viuen la fe?

Pensàvem que no eren tan creients com nosaltres, però hem vist, en molts casos, que ho són més que aquí.

I la manera de manifestar-se?

Ha estat fantàstic compartir l'entusiasme amb què ells viuen l'eucaristia, els seus cants, la gresca, però també el seu recolliment.

Què heu après d'aquests dies de convivència?

Que la fe és per viure-la amb joia, que et porta a estimar Déu i a tothom, que ser jove i cristià per a res és avorrit. Pensem que en això hi coincidim tots els joves de la JMJ.

«Girona acull», veritable Pentecosta per a l'Església diocesana

L'estada de més de sis mil joves fa viure una experiència única

Víctor Gay
Girona

«Qui són aquests altres turistes?», es demanaven els comercinats del barri vell de Girona davant d'aquell allau de nois i noies, molts dels quals encapçalats per les respectives banderes nacionals o regionals —com era el cas dels flamencs— que feien cap a la catedral i la basílica de Sant Feliu de Girona. Els nois i noies cantaven, pregaven i s'encuriosien també com els milers de visitants que la ciutat rep cada estiu. Però certament es tractava d'una «turistes» diferents. Eren els que feien camí vers Madrid convocats pel papa Benet XVI.

Per a la diòcesi acollir més de sis mil joves —les xifres oficials els situen en 6.200— era un repte mai vist. I per a la ciutat també. Calien moltes complicitats que s'han resolt positivament. Les administracions que han canviat de color polític a la ciutat i la demarcació han respost abans de fer-ho i ara també. Les cares dels responsables de l'acollida, en el moment d'escriure aquestes ratlles, quan es disposen també a fer cap a Madrid, evidencien el natural cansament i l'especial satisfacció, així com l'enorme agraïment a tants i tants voluntaris, alguns dels quals han deixat de viure en família i fins de descansar durant quatre dies.

La resposta de les parròquies ha estat igualment entusiasta. No sols totes les de la capital, també les de l'àrea metropolitana: Fornells de la Selva, que acollí els grups francesos més nombrosos; Sarrià de Ter, que acollia els italians de la diòcesi de Civita Castellana, i de forma semblant cal esmentar les comunitats religioses que han obert físicament i espiritualment les seves portes per donar la benvinguda a aquests milers de joves. De ben segur que també per als religiosos i religioses de la diòcesi aquesta experiència ha estat una font de vitalitat.

Altres poblacions de l'entorn de Girona han ofert les seves instal·lacions públiques per acollir els joves, com

també centenars de famílies. El bisbe Francesc Pardo ens ha demanat que des de les pàgines de *Catalunya Cristiana* fem públic el seu agraïment a tots els que han facilitat aquestes jornades d'acollida.

Joves amb els seus bisbes

Sis bisbes europeus s'han fet presents a Girona aquests dies. Es tracta de Mons. Bruno Forte, bisbe de Chieti-Vasto, els joves de la seva diòcesi eren acollits a la parròquia de Sant Salvador d'Horta; Mons. Lorenzo Ghizzoni, de la diòcesi de Reggio-Emilia-Guastalla, ciutat agermanada amb la de Girona; Mons. Gualterio Bassetti, de la diòcesi d'Umbria, una de les més nombroses participacions i repartits entre totes les parròquies ciutadanes; Mons. Romano

Rossi, titular de la diòcesi de Civita Castellana, els joves acollits a la parròquia de Sarrià de Ter, i els prelats francesos Jean-Paul Jaegger, d'Arras, i Jaurent Ulrich, de Lille, amb els joves de les respectives diòcesis acollits a Fornells de la Selva.

El joves, efectivament, representaven el sentiment catòlic amb els accents nacionals respectius. Els països presents amb els seus joves a Girona eren: França, Itàlia, Bèlgica, Alemanya, Canadà, Bielorrússia, Colòmbia, Equador, Suïssa, Senegal, Togo, Polònia, Pakistan, Mèxic, Hongria i Àustria. Mentre els nois i noies d'Itàlia hi posaven l'animació i els cants, els canadencs marxaven disciplinadament com ho feien els suïssos (dels cantons italians, precisament) sota les seves banderes nacionals. Els francesos impressionaven per la seva pregària pro-

funda —amb un toc evident de Taizé—, els polonesos igualment fervorosos i sorpresos per un entorn de fondes arrels cristianes com les seves. I els grups més minoritaris en nombre entusiastes participants tots ells.

També Mons. Francesc Pardo ha viscut una experiència única, en un entorn comunitari, cal dir-ho, amb limitada presència de joves. Ho reconeixia en les seves paraules de benvinguda: «Us acollim cordialment oferint-vos el que som i vivim, una Església gloriosa per la història, però que experimenta les dificultats per viure i oferir la Bona Nova de la Salvació.» Ben segur de l'empenta viscuda aquests dies, tant pel que fa a la simple presència del nois i noies, com per les seves vetlles de pregària. Especialment emotiva i intensa va ser la del dimenge 14 a la catedral i a la basílica de Sant Feliu. També va ser molt calorosa l'acollida de la comunitat benedictina de Sant Daniel, i singulars els dinars i sopars al pavelló firal, on fins i tot el bisbe ajudava a preparar els pícnic. Naturalment, cal destacar la missa de comiat al parc de Fontajau per celebrar la festa solemne de Maria Assumpta.

El que s'ha viscut aquests dies, coincideixen a afirmar els organitzadors, segur que serà el que en termes «civils» en diríem una injecció de moral per a una Església diocesana que, en molts sentits, s'ha retrobat amb ella mateixa.

Tot plegat ha estat possible gràcies a l'esforç i generositat de molta gent. Mn. Jordi Callejon, delegat episcopal de Pastoral amb Joves, que segueix fent camí cap a Madrid i a continuació amb altres nois i noies anirà a Taizé, reconeixia que l'èxit de «Girona acull» s'ha de repartir entre tots els que ho han fet possible: serveis civils, especialment la policia municipal, voluntaris, col·laboradors generosos, famílies acollidores i també aquell alè que ve de més amunt. «Girona acull» ha marcat una fita en la història de l'Església que és a Girona.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Testimonis per a l'esperança camí de la JMJ

Procedents de la llunyana Sud-àfrica, concretament de la diòcesi de Port Elisabeth, un grup de 25 pelegrins, amb edats compreses entre els 16 i els 60 anys, van fer escala del 12 al 15 d'agost a Santa Coloma de Gramenet abans de dirigir-se a Madrid per a la trobada amb el Papa. Malgrat el cansament i les altes temperatures, l'alegria i el bon humor no abandonaven ni un instant els seus rostres, així com el ritme als seus cossos en ser rebuts per l'Acollida de Barcelona al so del *Waka-Waka*. Tot un espectacle i testimoni de la fe africana, tan vital, tan joiosa, tan plena d'esperança malgrat les dificultats... El jove Gerardo, la gairebé 17 anys, confessava el desig de viure una JMJ que l'ajudí a créixer en el fe. Giselle, la coordinadora del grup, així ho espera també i no deixa d'aprofitar cada ocasió favorable per encoratjar els més joves a submergir-se en una gran experiència de fe. «La nostra és una fe molt alegre i festiva —explica Giselle—, molt ballada i cantada, però també molt espiritual, que li agrada viure cada instant de la vida com a possibilitat per trobar-se amb Déu.»

Trenta-sis joves de la comunitat xinesa de París van recordar amb la seva presència a Barcelona la valentia i coratge amb què molts cristians viuen arreu del món la seva fe enmig de la persecució. Van a Madrid amb desig ardent de conèixer altres realitats d'Església i de compartir amb joves d'arreu del món la seva experiència de fe, a mig camí entre Europa i Àsia. Lina, la responsable del grup i estudiant de màster a la capital francesa, es mostrava fascinada al Fòrum, després de la missa que va aplegar 40.000 joves, de la vitalitat i l'entusiasme amb què pot viure's la fe. En trobades com aquestes, els xinesos, normalment més tímids i reservats, despertaven la seva vessant més entusiasta i amb els seus víctors i aclamacions es convertien en un dels grups més estimats. «És tan bonic poder ser aquí! —exclama Lina—. No sabeu la gràcia que és poder expressar la teva fe lliurement, sense prohibicions, i poder evangelitzar i convidar tothom a la pregària!»

De Damasc, la capital de Síria, pertanyents al Patriarcat Melquita, van passar per Catalunya rumb a Madrid un grup de 35 joves sirians amb l'Abuna Hanna al capdavant. Arribaven a Espanya amb un objectiu clar: pregar per la pau al Pròxim Orient i per la situació absolutament deplorable que viuen molts cristians en aquests països. No és aquest darrer, però, el seu cas, ja que a Síria els cristians poden practicar la seva fe lliurement. «Ens cal la pau —exclama l'Abuna Hanna—. La convivència entre cristians i musulmans ha de ser possible, però per a això cal un context de pau.» I afegeix: «Som un sol poble, encara que tinguem creences diferents. Implorèm plegats a Déu perquè ens doni la pau que tant necessitem.» Per a la minoria que és la comunitat cristiana de Síria, la JMJ és una ocasió privilegiada per ampliar horitzons i fer experiència de la universalitat de l'Església. «És una cosa meravellosa —reconeix el sacerdot de Damasc—, impressionant, ja vaig ser a Colònia i tenia ganes de repetir-la.»

Itàlia les JMJ són una cita gairebé obligada en l'agenda dels joves que viuen la seva fe en el si de les comunitats cristianes. Així s'entén que la seva presència en aquestes trobades amb el Papa sigui una de les més nombroses. En els Dies d'Acollida a Catalunya, els italians van ser també de les delegacions que més es van fer veure. De la petita diòcesi d'Ivrea, al nord d'Itàlia, van arribar el 12 d'agost a Barcelona camí de la JMJ un grup de 160 pelegrins amb el seu bisbe al capdavant. El jove Silvio, seminarista de 23 anys, ens explicava que va a la seva segona JMJ amb una gran il·lusió: «M'agradaria que aquesta JMJ fos ocasió per sentir l'Església viva, una experiència concreta d'Església i rebre paraules que ens permetin viure amb il·lusió durant tot l'any.» Perfectament uniformats, com és costum en la delegació italiana —sempre tan fidel a la seva passió per la moda—, els italians acostumen a destacar pel seu entusiasme i expressivitat sense complexos. De ben segur que el papa Benet XVI serà a Madrid l'objectiu principal dels seus víctors i cançons. «El Papa —assegura Silvio— sabrà trobar les paraules justes per encoratjar-nos i confirmar-nos en la fe, per posar-nos en camí en el seguiment de Jesús.»

Després de la celebració el 2005 de la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia —en la qual s'estrenava com a papa Benet XVI—, la delegació germànica a les JMJ creix convocatòria rere convocatòria. A Madrid, amb escala abans a Catalunya, els alemanys van fer sentir la seva veu, tot i que, també cal dir-ho, sense l'ardor i la passió dels llatins. En els Dies d'Acollida a les Diòcesis, una expedició de 174 joves de l'arquebisbat de Ratisbona, al sud d'Alemanya, a Baviera, on també va néixer Benet XVI, va ser acollida calorosament a Sant Feliu de Llobregat. «Ens ha sorprès molt l'hospitalitat amb què ens han rebut a Catalunya —explica el P. Thomas Helm, delegat de Joventut de la diòcesi—. Més enllà de les importants diferències culturals i idiomàtiques, des del primer moment no ens hem trobat amb estrangers o estranys, sinó amb amics i germans.» La missa del Fòrum va representar, per al P. Thomas, una gran festa de la fe, avantsala de la que el 21 d'agost el Sant Pare Benet XVI, «el seu» Papa, presidirà a Cuatro Vientos davant de més d'un milió i mig de persones, segons preveu l'organització.

Llibres

Font de pregària

La oración
de Juan Pablo II
con los Salmos

Gloria Heras (ed.)

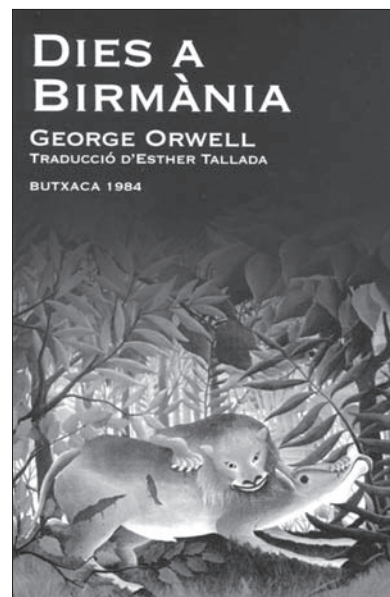
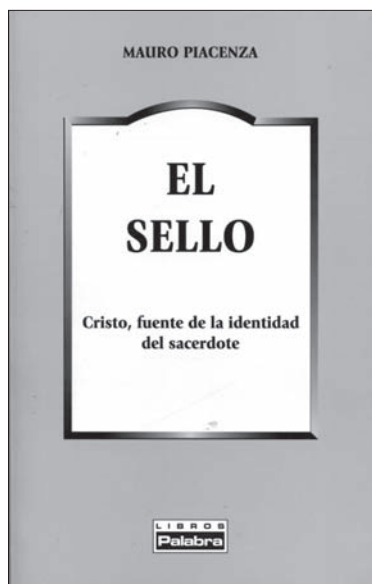
Per a Joan Pau II, el llibre dels Salmos era la font ideal de la pregària cristiana, una font de la qual brolla la pregària adreçada a Déu amb tota la seva varietat d'afectes, adoració, súplica, agraïment, petició de perdó... Aquest llibre recull les catequesis sobre els Salmos que Joan Pau II va pronunciar en els darrers anys del seu pontificat. Cada catequesi porta el títol amb el qual es va publicar, de forma que el lector pugui escollir el salm que vulgui.

Gloria Heras, La oración de Juan Pablo II con los Salmos. Ediciones Universidad de Navarra, Col·lecció Astrolabio, 2011, 320 pàg.

Renovació espiritual

Aquest llibre del cardenal Mauro Piacenza posa el dit a la nafra i, amb serenor i confiança, tracta de la renovació espiritual de cada sacerdot com a camí necessari per revitalitzar el poble cristià. Una renovació que, conscient del que significa el segell sacramental rebut, porta el sacerdot a identificar-se contínuament amb Crist i el seu ministeri, fent de la celebració de la missa el centre de la jornada i la font de la seva energia espiritual.

Mauro Piacenza, El sello. Cristo, fuente de la identidad del sacerdote. Ediciones Palabra, Col·lecció Libros Palabra, 2011, 160 pàg.

Denúncia sobre el colonialisme

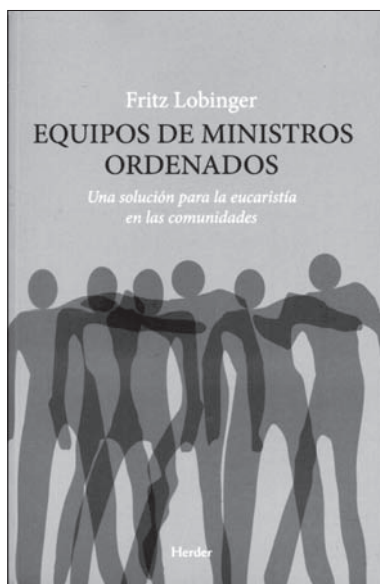
Aquesta novel·la, d'una gran força narrativa, descriu una harmònica compenetració entre el protagonista i la natura. En aquest ambient es desenvolupa una narració sobre la relació dels dos mons paral·lels, el dels colonitzadors i el dels colonitzats, dos mons on tothom està atrapat en el sistema de l'imperialisme. Aquesta obra del cèlebre periodista i escriptor George Orwell es va publicar per primer cop el 1934 a Nova York.

George Orwell, Dies a Birmània. Edicions de 1984, 2011, 446 pàg.

Aventures imparables

El jinete del silencio explica la història d'un jove amb una deficiència de comunicació en el segle XVI. Farcida d'aventures i de personatges apassionants, entre ells Michelangelo Buonarroti, la novel·la ens trasllada a l'Andalusia dels nobles criadors de cavalls, a la Jamaica dominada per conqueridors cruels convertits en terratinents i al Nàpols renaixentista on brolla l'art eqüestre i, juntament amb aquest, un nou concepte d'home.

Gonzalo Giner, El jinete del silencio. Ediciones Temas de Hoy, Col·lecció TH Novela, 2011, 718 pàg.

Per a la comunitat

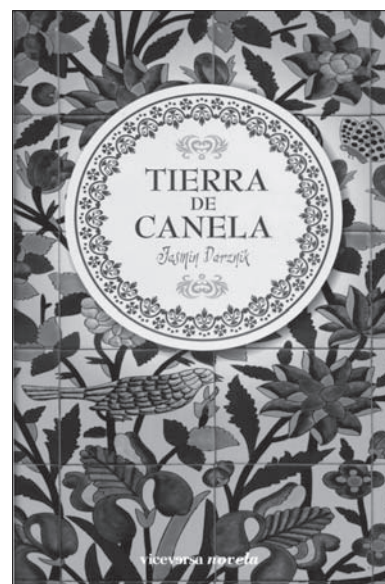
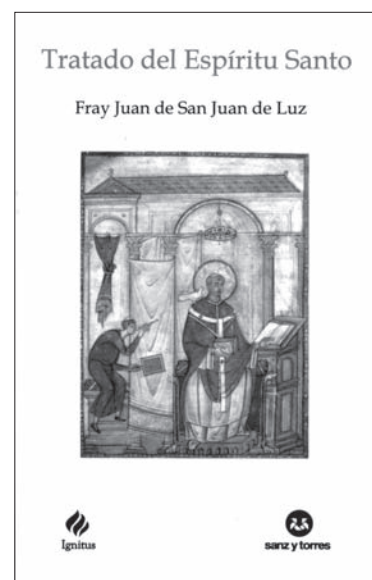
Hi ha solució per a l'escassetat de sacerdots? El bisbe Fritz Lobinger respon que sí. I ens convida a conèixer l'església primitiva de sant Pau. Si a l'antiguitat hi havia dos tipus de persones ordenades, els «ancians» i els apòstols, els temps actuals demanen un altre model de prevere a més del sacerdot. Són els anomenats «ministres ordenats», persones amb família i una professió secular, però que treballaran en equip per a la comunitat.

Fritz Lobinger, Equipos de ministros ordenados. Editorial Herder, 2011, 216 pàg.

Fenòmens místics

Fra Juan de San Juan de Luz va ser un místic del segle XV que va assolir el més alt dels cims de la contemplació. En aquesta obra, l'autor ens ensenya com ha de preparar-se l'ànima per rebre les visites extraordinàries de l'Esperit Sant mitjançant l'ascesi, la purificació dels sentits i del cor, el desig d'interiorització, la pregària afectiva i de recolliment, etc. La introducció, la versió i les notes són obra del P. Ernesto Zaragoza.

Fra Juan de San Juan de Luz, Tratado del Espíritu Santo. Editorial Sanz y Torres, Col·lecció Ignitus, 2011, 100 pàg.

Tres generacions

Jasmin Darnik va emigrar als Estats Units quan només tenia tres anys i va créixer ignorant-ho gairebé tot sobre la història de la seva família i dels seus orígens a l'Iran. La troballa d'una fotografia entre un feix de cartes velles va obrir alguns interrogants sobre els seus orígens. En aquest relat impressionant, Jasmin converteix les vides de tres generacions de dones a l'Iran en una novel·la inoblidable sobre secrets i traïcions, i sobre el lligam indestructible que uneix mares i filles.

Jasmin Darnik, Tierra de canela. Editorial Viceversa, 2011, 312 pàg.

Pilars literaris

Mai no és tard per conèixer els clàssics perquè, precisament pel fet de ser-ho, guarden al seu interior un secret inescrutable. D'Esquilo a Joyce, passant per Flaubert, Ausiàs March, Goethe i autors contemporanis com Màrius Sampere o Joan Margarit, Laura Borràs ens guia en un viatge apassionant pels pilars de la literatura i ens respon amb un sí rotund a la pregunta de si té sentit, en ple segle XXI, llegir els clàssics.

Laura Borràs, Per què llegir els clàssics, avui. Ara Llibres, 2011, 188 pàg.

Crítica literària

El triomf de la sensatesa

Pel títol, molts lectors poden fer-se enrere. Prejudici babau.

És una novel·la que perquè és tan humana esdevé religiosa, gairebé cristiana. Cal deixar-se endur per la seva història una mica punyent. Des de l'inici, no podem deixar de pensar en *Teorema*, de Passolini, o en *I Vitelloni*, de Fellini.

No hi ha res més perillós que l'avorriment, aquest tedi que envaeix vides i hisendes. I si aquest avorriments es dona en una ciutat de província on tot en aparença és normal, mesurat, aburgésat, religiós i correcte, encara pitjor. I si es comença a ser jove en un clima de desgana, apatia i rutina, encara molt pitjor: qualsevol desenllaç és possible i tràgic per a la vida de quatre joves que estan sortint de l'adolescència. Fills ells d'una classe mitjana no gaire benestant on els valors sembla que estan clars i on el «sempre s'ha fet així» esdevé el *leit motiv* d'aquelles vides provincianes la cosmovisió de les quals passa de pares a fills, però en les quals hi ha una tristesa, una diríem «accídia» en els pares, que respiraran els fills en els àpats, en la manca de conversa, en aquell anar a missa i passejar per la plaça. «De totes maneres, som feliços o almenys creiem que ho som», diu a l'inici el narrador —el nom del qual no sabem; sembla que fos el mateix A. Baricco— dels fets quotidians, amic del sant que deia voler

EMAÚS,
Alessandro Baricco.
Editorial Anagrama, 2011, 160 pàg.

ser capellà, amic sobretot de Luca, el guapot senzill, amb vida familiar sense sentit, de Bobby, el més espavilat i barrut dels quatre.

«Amb l'equipament de sèrie de la normalitat ve inclòs, irrenunciable, el fet que som catòlics —creients i catòlics (...). Es creu i no sembla que hi hagi cap altra possibilitat. No menys frívol: creiem amb avidesa i amb fam; no amb una fe tranquil·la, sinó amb una passió incontrolada, el mateix que una necessitat física, una urgència. És la llavor d'alguna forma de bogeria —la condensació evident d'una tempesta a l'horitzó.»

No hi ha res pitjor que les tempestes a l'horitzó. Els quatre amics, a més d'estudiar i anar a missa, i avorrir-se, formen un grup musical per tocar a la parròquia, i van a l'hospital a ajudar els malalts, i a la catequesi i... són bons nois, d'aquells que encanten o solien encantar als capellans. Qui no va conèixer joves així als anys setanta? Ah, els bons nois que van ser o són...! Com van acabar/acabaran quan la seva passió els va treure o els tregui de la seva

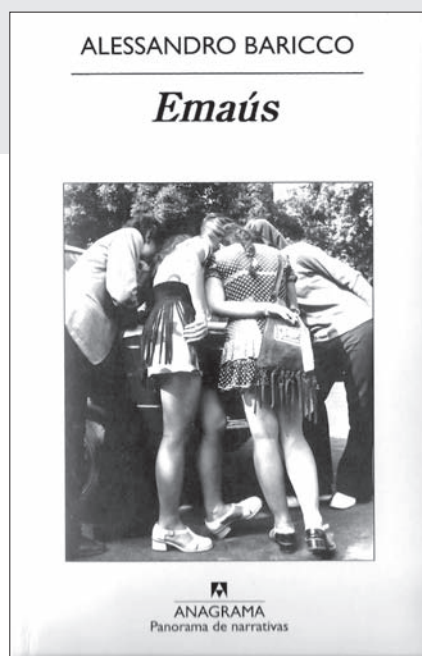
monotonia provinciana, ordenada, de sexualitat sublimada per allò religiós!

I de sobte, una pistola. Mala cosa. I inesperadament apareix la jove Andre (no Andrea), de la classe alta, desenfadada, seductora, coqueta i bonica, que esdevé companya, molt decidida i lliure, del seu camí d'Emmaús i que ve a desbaratar tots els seus esquemes de vida dreta, desitjos ocults i passions soterrades. I comença la tragèdia, molt suau, molt italiana, molt fina. Les conviccions juvenils s'esvaeixen amb la vida. Baricco sap fer-ho amb un llenguatge subtil, com una seda, que ens recorda les seves altres novel·les (*Seda*, *Novecento*, *Sin sangre*).

Al final, triomfa la sensatesa enmig del dolor de créixer, de les absències, de la recerca de sentit quan ja es va sortint cap a la maduresa, tot i que alguns cadàvers quedin pel camí. «Malgrat tot, he estat educat en una obstinada resistència, que considera que la vida és una obligació moral que ha de ser duta a terme amb dignitat i plenitud», acaba el narrador omniscient.

Emaús és una novel·la de formació

José Antonio Solórzano Pérez
Educador i religiós dominic

amb gust italià, amb joves que podíem haver estat tu i jo, amic lector. És una novel·la en to sincer, íntim, respectuós. Si la llegeix, m'agrairà haver-la recomanat. La seva lectura envoltant no sé si és per a qualsevol... o a mi m'ho sembla. Però si estimes la bona escriptura...

Crítica cinematogràfica

La persona sacrificada al sistema

Peio Sánchez
Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

EL CASO FAREWELL
Director: Christian Carion
Intèrprets: Guillaume Canet, Emir Kusturica, Fred Ward, Willem Dafoe
Gènere: thriller
França, 2009, 113 minuts.

Christian Carion, al qual recordem per *Feliz Navidad* (2005), ens ofereix aquesta adaptació cinematogràfica de l'operació d'espionatge més gran de la guerra freda, *L'affaire Farewell*. Construïda com una barreja entre el drama polític, el suspens d'espionatge i la tesi antropològica, aquest film no només entreté sinó que fa pensar.

Els fets històrics se situen en la dècada dels vuitanta, quan el coronel Vladimir Vetrov, membre del KGB, decebut pel rumb del règim soviètic en decadència, es proposa forçar un canvi polític desvetllant els secrets de l'espionatge rus, especialment en allò que afecta els serveis d'informació i el coneixement dels mecanismes de defensa dels Estats Units. Un enginyer francès de la Thomson-CFS, Pierre Froment, esdevindrà el correu que rep tota la informació. Aquests secrets des de l'espionatge francès arribaran a François Mitterrand, que es col·locarà en una situació avantatjosa com a aliat dels Estats Units de Ronald Reagan. Les conseqüències del cas seran l'afebliment de l'espionatge de la URSS, la qual cosa afegida a les pròpies dificultats econòmiques, polítiques i socials provocarà la *perestroika* de Mijail Gorbtxov.

El film manté el seu interès en una doble perspecti-

va. D'una banda, la qüestió política que permet comprendre la descomposició del règim policial soviètic, l'astúcia del socialista Mitterrand i la prepotència dels Estats Units, que continua apareixent com un país de

cowboys muntat per Ronald Reagan —interpretat fins a l'esperpent per Fred Ward— i que arriba a considerar el món com el seu ranxo.

En l'altra perspectiva, es manté la tensió de la història personal del coronel Grigoriev (el guió canvia el nom) —enigmàtic i veraç del director i actor serbi Emir Kusturica— i el seu correu, l'enginyer Froment —amb una actuació ascendent de Guillaume Canet—, que es veu implicat progressivament en un afer del qual va comprendre la dimensió al mateix ritme que l'espectador. Kusturica, en el seu primer paper important, ens mostra un personatge ple de capes, mentides i ambigüitats, però que acaba per desvetllar-se autèntic en la seva lluita per un ideal social per oferir un món millor al seu fill. El personatge de Canet, representant de l'individualisme occidental, a poc a poc es veu contagiats per l'entusiasme de la seva font d'informació que aspira a canviar el món posant en risc la seva vida i la de la seva família. La situació de risc dels personatges potenciarà una fugida de tall feblement hitchconià.

El més interessant del plantejament radica en la crítica a un sistema que acaba per sacrificar les persones i els seus ideals. Com si allò social acabés per corrompre els individus i on l'alternativa política a la dictadura soviètica serà la mentida i el buit ètic d'occident. La tesi que la complexitat i la manipulació social corrompen el subjecte resulta força lúcida. Per això, l'autenticitat dels dos protagonistes toca, d'una banda, amb la ingenuïtat dels idealistes i, de l'altra, amb la força d'un sistema sempre ambigu que acaba per fagocitar qualsevol novetat. Tot i que al final la crítica àcida acaba per salvar el desig interior de regalar esperança als que vénen darrere. Tot i que serà difícil.

Des del carrer

EL FUTBOLISTA HISPANOBRASILER DONATO GAMA DA SILVA ÉS UNA DE LES ESTRELLES DEL PARTIT CONCLUSIU DE LA JMJ

«Porto Crist al meu cor»

Samuel Gutiérrez

Futbol del bo per acomiadar la Jornada Mundial de la Joventut. Aquest és l'objectiu del partit que el 21 d'agost, a les 21.00 h, aplegarà al Vicente Calderón algunes de les estrelles ja retirades de la Lliga Espanyola. Jugadors mítics com Lobo Carrasco, Fernando Hierro, Tomi N'Kono o Paolo Futre han confirmat l'assistència. Tampoc no faltaran a la cita el gran Donato Gama da Silva, exjugador de l'Atlético de Madrid i del Deportivo de la Coruña, així com de la selecció espanyola. Juntament amb la passió pel futbol, Donato no ha amagat mai la seva passió per Déu, essent un dels impulsors a l'Estat espanyol de l'associació «Atletes de Crist». Els beneficis obtinguts per aquest partit, que es presenta sota el lema «Gràcies!», aniran destinats al finançament de la JMJ i a un projecte solidari. Les entrades es poden adquirir a: www.madrid11tienda.com - 902 530 500.

Què el va animar a participar en el partit de futbol solidari que posarà fi a la JMJ?

Per a mi és un motiu d'alegria poder participar en partits benèfics. No vaig poder fer-ho gaire com a professional i per això aprofito ara sempre que puc per posar-me a disposició de la gent que em necessiti. Estic molt content de poder aportar el meu granet de sorra al partit final de la JMJ, que se celebra a més en un estadi que em porta molts bons records, el Vicente Calderón.

L'atreu el fet que el partit sigui en el marc d'una gran trobada mundial de cristians?

Tota iniciativa en favor d'ajudar les persones a creure més en Déu em sembla positiva. Vivim en un món amb una gran insensatesa en les coses de Déu. Crec que són importants trobades com aquesta. El partit se celebrarà en un entorn molt bonic i això m'agrada molt. En una societat

que no vols saber res de Déu, aquestes trobades són una gran oportunitat per donar testimoni de la nostra fe i de la presència de Déu a les nostres vides. Potser més que mai, avui cal cridar als joves: «¡Cerqueu Déu a les vostres vides!»

És un testimoni que vostè ja va donar a Espanya en els seus anys com a professional...

Els jugadors de futbol tenim el privilegi i la gran oportunitat de demostrar la importància de Déu a les nostres vides i predicar, si cal, la nostra fe davant les televisions. Déu és present en tot, també en l'esport. En aquest sentit, els esportistes que creiem en Déu hem de fer les coses que a Ell li agraden, no només les que agraden als homes.

Què li ha aportat Déu a la seva vida?

Jo vaig acceptar Crist com a Senyor de la meua vida l'octubre del

1984, quan jugava al Vasco de Gamma i estava a punt de fer 22 anys. Des de llavors Déu ha estat allò principal de la meua vida. Això no vol dir que abans no anés a l'església, tant evangèliques com catòliques, i no cregués en Jesucrist, però no hi havia un veritable arrelament en la Paraula de Déu. La Bíblia hauria de ser per als cristians el manual d'instruccions de les nostres vides. Déu ens parla molt per mitjà de la seva Paraula, que és la que ens dona la pau en qualsevol circumstància. És l'experiència que he fet a partir del moment que vaig lliurar la meua vida al Senyor i vaig començar a llegir la Bíblia. És com si Déu m'hagués tret unes benes dels ulls. Vaig passar a veure la vida i a creure en Déu d'una altra manera.

Com va influir aquest canvi radical en l'exercici de la professió futbolística?

Jo crec, sincerament, que tot i que en el món del futbol he assolit una certa fama, mai no he perdut la humilitat. És el que sempre he demanat a Déu.

El futbol s'ha convertit avui en una idolatria?

El negoci i el màrqueting li estan fent molt de mal. Quan jo era professional, a mi el que més m'agradava era jugar al futbol, la resta no m'interessava gens.

Després de deixar el futbol professional el 2003, continua Donato essent «atleta de Crist»?

Sí, és clar, el més important de la meua vida és que tinc Crist al meu cor. Continuo, doncs, essent atleta de Crist o, si es vol, col·laborador dels atletes de Crist. Jo no porto Crist a una samarreta, sinó al meu cor. Qualsevol cosa que faig a la meua vida és per honorar Déu.

Eduard Brufau

Rauxa

Jugar amb foc

L'autor confés dels terribles atemptats d'Oslo del mes passat ha declarat que va cometre la matança per odi a la immigració, sobretot als musulmans, i per aturar una suposada islamització d'Europa. Aquest argument és calcat al discurs xenòfob que l'extrema dreta escampa obsessivament des de fa anys arreu del continent. És el discurs de la por: fàcil d'entendre i escandalosament simplista, divideix el món d'una manera maniquea entre bons i dolents, entre «nosaltres» i «ells».

Aquestes idees, si és que les podem anomenar així, aconseguen més ressò en temps de crisi com l'ac-

tual, quan hi pot haver la temptació de buscar un boc expiatori a qui culpar de tots els mals que patim. Aprofitant-se de la situació, darrerament fins i tot alguns partits polítics de trajectòria netament democràtica han flirtejat clarament amb aquests tòpics. No hi ha dubte que els fets d'Oslo són obra d'una ment pertorbada i predisposada a la violència, però són justament aquestes persones les més receptives als discursos basats en l'odi. Atiar la xenofòbia, a part de ser un acte immoral, és entrar en un joc perillós, comparable al de deixar benzina i llumins a l'abast d'un piròman.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

La contemplació de la natura

No hi ha cap dubte que el contacte amb la natura ens ajuda i ens transforma. És una experiència general. Convé molt, sobretot als ciutadans de grans viles, aquells que ja s'han fet al soroll, les empentes i a una forma de viure accelerada i, fins i tot, angoixant.

El mar, els tons del verd, l'aire, el silenci, els camps i les muntanyes descansen i tonifiquen. Cal, però, anar-hi, cal ésser-hi no com a consumidors de natura, sinó com a actius receptors.

És molta la gent que diu també que troba Déu a la natura. Directament o indirectament possiblement és ben cert. La bellesa, la grandiositat, l'exuberància, els mil detalls... tot ens pot parlar de la presència invisible de la Font de Vida.

Sabem per la fe que la natura no és el resultat d'un sistema de fatalitats, sinó de la llibertat amorosa del Pare que en ella i en el seu continuat procés vers la consciència humana mostra ni que sigui en ombra la seva identitat d'Amor.

Avui proposem, doncs, una forma pràctica de contemplació espiritual de la natura, per si pot ajudar.

Situació. La ment ja serena i el cor en procés de pau; ens situem en un lloc especial per la seva gran bellesa com pot ser un indret de muntanya, la visió del mar, la nit d'estels, etc. També un lloc de detalls naturals, com una flor, un arbre, un camp, el cant dels ocells... l'aigua transparent que baixa pel rierol.

Aplicació de sentits. Miro amb els meus ulls, primer el conjunt, després, si cal, les parts... colors, moviments, tonalitats. Escolto amb les meves orelles... sons, sorolls de lluny, de més a prop, cants d'ocells, el vent... Toco amb les meves mans el tronc, l'herba, les flors, l'aigua o l'arena... Oloro, si s'escau, aquestes vibracions agradables que m'arriben des de la frescor, o les suaus o fortes olors tan subtils i variades. Puc, encara, gustar l'aigua fresca que llisca per la gola, el fonoll i tantes ofertes humils.

Cap pressa. Resto en un punt si cal. No ho he de fer tot.

Cor agraït. De ser home o dona, d'estar viu, ser, gaudir i sentir. Mirada interna al Déu que m'habita, sóc fill o filla, fet a la seva imatge, meta de la transformació i progrés de la natura, lloc d'amor i de creació de futur.

Gaudeixo. Potser repetint la dita de Francesc d'Assís: «Déu meu i totes les coses.» Em sento recollit interiorment i plenament obert exteriorment. Potser m'estiro a terra, m'abraço a un arbre o quedo mirant el blau del cel en un relax quasi absolut. Recordo. Jesús, Vida, el meu Mestre, el meu Camí, el meu Amor. També les persones que estimo. La nostra humanitat. I des del goig renovo el compromís ecològic per continuar lluitant per un món diferent, molt millor i més natural.